

Verslag van onze rondreis Peking – Xian

In oktober 2006 reden we met de auto de volgende route: Peking – Shijiazhuang – Pingyao – Louyang – Xian – Yanan – Pingyao – Wutaishan – Peking. Hieronder volgt een uitgebreid verslag.

Inhoud

1. Zaterdag 30 september 2006	2
Vertrek uit Peking, bezoek aan de Longxing Temple in Zhengding, aankomst in Shijiazhuang.....	2
2. Zondag 1 oktober 2006	3
Vertrek uit Shijiazhuang, bezoek aan Cangyan Shan, aankomst in Pingyao.....	3
3. Maandag 2 oktober	4
Een dagje Pingyao	4
4. Dinsdag 3 oktober 2006	5
Reis van Pingyao naar Luoyang	5
5. Woensdag 4 oktober 2006.....	7
Bezoek aan de Longmen Caves en de reis van Luoyang naar Xian.....	7
6. Donderdag 5 oktober 2006.....	8
Bezoek aan het Terracotta Leger	8
7. Vrijdag 6 oktober 2006	10
Xian bekijken (Big Goose Pagoda, Stadsmuur, Moslimkwartier en de Moskee).....	10
8. Zaterdag 7 oktober 2006	12
Vertrek van de ouders van Gabrielle, bezoek aan Qian Tomb en het klooster (pagode) van Famen	12
9. Zondag 8 oktober 2006	14
Vertrek uit Xian en aankomst in Yanan	14
10. Maandag 9 oktober 2006.....	15
Yanan bekijken (Treasure Pagoda, Yangjialing Revolution Headquarters, Yanan Revolutionary Museum, Wangjiaping Revolution Headquarters, Qingliang Shan (met de Ten Thousand Buddha Cave) en een taoïstisch klooster)	15
11. Dinsdag 10 oktober 2006	18
Bezoek aan de Hukou Falls, reis door de bergen richting Houma	18
12. Woensdag 11 oktober 2006.....	20
Reis van Pingyao naar Taihuai, geldgebrek.....	20
13. Donderdag 12 oktober 2006	22
Wandeling door de bergen van Wutaishan	22
14. Vrijdag 13 oktober 2006	23
Bezoek aan de hoogste top van Wutaishan en de reis van Taihuai naar Peking	23
15. Nawoord	26
Het reizen	26
De attracties.....	27
Hotels en eten.....	27
Algemene indruk.....	27

Zaterdag 30 september 2006

Vertrek uit Peking, bezoek aan de Longxing Temple in Zhengding, aankomst in Shijiazhuang

We wonen inmiddels bijna 17 maanden in Peking en vandaag beginnen we aan onze eerste grote vakantie in China. Het plan is om in 14 dagen met de auto van Peking naar Xian en terug te rijden. Op de heenweg hebben we gezelschap van de ouders van Gabriëlle. In Xian zullen zij het vliegtuig naar Peking nemen zodat zij hun vliegtuig naar Nederland kunnen halen. Wij hebben dan nog een week voor de terugreis naar Peking.

We hebben met name de heenreis, voor ons doen, grondig voorbereid. Er is een plan van wat we elke dag gaan doen en voor de eerste week zijn alle hotels geboekt, net als de terugreis van de ouders van Gabriëlle. Voor dit soort activiteiten maken we gebruik van onze reisgidsen, The Lonely Planet en The Rough Guide, en van eLong waar we vrijwel al onze reserveringen doen. Het reserveren van de hotels voor de eerste week leek ons erg nuttig omdat deze week samenvalt met de grote oktober vakantie en het overal waarschijnlijk (erg) druk is.

Nadat we getankt hebben, rijden we rond 10.45 uur de vierde ringweg op. Het is erg druk. Het eerste uur rijden we ongeveer 60 kilometer. Gelukkig rijdt de volgende 200 kilometer een stuk sneller en tegen 14.00 uur komen we in de buurt van Zhengding (Zhèngdìng / 正定). Daar gaan we snelweg af. We betalen 80 rmb tol, en gaan op zoek naar de Longxing Temple. Zodra we de snelweg afkomen zien we het eerste bord met Longxing Temple al staan en de rest van de route is ook prima bewegwijzerd. Alleen als we op een gegeven moment op iets wat op een parkeerplaats lijkt komen twijfelen we even, maar inderdaad dit is de parkeerplaats die we hebben moeten. Nadat we de gebruikelijke wierookverkopers duidelijk hebben gemaakt dat we niets nodig hebben gaan we naar de tempel.

De Longxing Temple (Lóngxīng Sì / 隆兴寺) (40 rmb per persoon) is een van de mooiste, zo niet de mooiste tempel die wij tot nu toe in China hebben gezien. Niet dat de boeddha beelden zo bijzonder zijn, maar er staan wel een aantal hele grote en mooie. Verder lopen er een paar monniken rond. Maar wat het bijzonderst is, is de constructie van de gebouwen. Het is allemaal van hout en de dakconstructie is op een aantal plaatsen erg goed te zien.

Verder kan je in de grootste tempel (Pavilion of Great benevolence) met een trap twee verdiepingen omhoog waardoor je een beetje over alles heen kunt kijken. Hier kan je ook met twee bruggetjes naar twee naastgelegen gebouwtjes waarvan één een aantal foto's over de restauratie van Pavilion of Great benevolence bevat. In het andere gebouwtje staat op de begane grond een maquette van Pavilion of Great benevolence en de twee bijgebouwen.

Verder zien we hier ook daken met figuurtjes, maar deze keer zien we ook figuurtjes die we nog nergens anders gezien hebben. We zijn helemaal onder de indruk.

Helemaal achter op het terrein is een nog niet zo lang geleden aangelegde tuin. Het complex is al redelijk groot en met deze tuin erbij kan je er zonder moeite meer dan een uur rond lopen. Wij lopen hier ongeveer twee uur rond. Het is even na 16.00 uur als we weer bij de auto zijn.

Bij de parkeerplaats is ook nog iets dat op een attractiepark lijkt en er schijnt in de buurt ook nog een pagode te zijn. We besluiten echter om maar op zoek te gaan naar ons hotel. We rijden binnendoor naar Shijiazhuang (Shíjiāzhuāng / 石家庄). Dit is de hoofdstad van de provincie Hebei. Gabriëlle heeft de route goed uitgezocht, alleen een weg waar we linksaf opwillen blijkt een paar meter lager te liggen, dus dat gaat even niet. Hierdoor rijden we een extra rondje en na wat zoeken zien we op een gebouw Yanchun Hotel (Yànchūn Jiǔdiàn / 燕春酒店) staan. Dat gebouw lijkt volgens Gabriëlle echter niet op wat zij gereserveerd heeft. Maar dat klopt ook want zij heeft het Yanchun Garden Hotel geboekt en dat ligt net iets verderop.

Het Yanchun Garden hotel (Yànchūn Huāyuán Jiǔdiàn / 燕春花园酒店) is een geweldig hotel. Het is een Chinees hotel met westerse kamers. De kamers zijn ruim, alles ziet er netjes uit en men spreekt er prima Engels. En voor de prijs 660 rmb voor vier personen (twee kamers) hoef je het ook al niet te laten.

We zijn helemaal toe aan eten als we in het hotel aankomen. Daarom besluiten we om gebruik te maken van het restaurant op de tweede verdieping. Ook dit is prima, al vergeet men wel bijna het hoofdgerecht van Jacob te serveren. Maar ja, men heeft een Westerse kaart en bedient op zijn Chinees. Hierdoor krijgt de vader van Gabriëlle twee voorgerechten tegelijk en Jacob, die het zelfde had besteld, krijgt pas veel later iets te eten. In deze kleine chaos lukt het Gabriëlle om het hoofdgerecht van haar vader op te eten. Maar alles komt goed en het eten is lekker.

Na het eten lopen we nog even een rondje door de stad, het park en het plein achter / naast ons hotel. Het People's Square (Rénmín Guǎngchǎng / 人民广场) is helemaal klaar voor morgen met de viering van 1 oktober en de opening van het eerste internationale strip festival dat hier morgen van start schijnt te gaan. Het is overal gezellig druk met mensen en in het park zien we allerlei mensen hun hobby uitoefenen, dansen, zingen, mondharmónica spelen, etc. Na ruim een uur zijn we weer terug bij ons hotel.

Zondag 1 oktober 2006

Vertrek uit Shijiazhuang, bezoek aan Cangyan Shan, aankomst in Pingyao

Zoals afgesproken zitten we om 8.30 uur aan het ontbijt. Dit is een behoorlijk Chinees ontbijt. Gelukkig zijn er nog wel een paar sneedjes witbrood en wat jam te krijgen zodat iedereen toch met een gevulde maag zijn koffer gaat pakken. Nadat we alles in de auto hebben geladen gaan we een bakkie doen bij de SPR Coffee die we gisteren vlak bij ons hotel gezien hebben. Hierbij ervaren we meteen de enorme drukte rond het People's Square op 1 oktober. Ook pakken we nog even een optreden van de lokale nachtegaal en de lokale volksdansgroep mee.

Na de koffie storten we ons in het verkeer, wat een drama. We doen er 45 minuten over om de dichtstbij zijnde oprit naar de snelweg te bereiken. Alles staat behoorlijk vast. Bij de eerste benzinepomp langs de snelweg gaan we tanken en daar worden we prettig verrast. Er staan een paar extra mannetjes die, onder het tanken, de voorruit van onze auto wassen en dat was wel nodig ook.

Vervolgens rijden we verder naar Cangyan Shan. Deze heilige berg ligt ongeveer 19 kilometer van de snelweg Shijiazhuang – Taiyuan. De weg er naar toe loopt vanaf de snelweg langs een rivier en door de bergen. Dit is een erg mooie route. Onderweg zien we nog wat (bruine) borden van andere tempels, bergen en dorpen die we zouden kunnen bezoeken. Maar ja, ook op vakantie moet je keuzes maken dus laten we deze kansen allemaal links (of rechts) liggen.

Cangyan Shan (Cāngyán Shān / 苍岩山) (50 rmb per persoon) is bekend omdat het oud (van rond het jaar 600) is en omdat één van de tempels op een brug over een bergkloof is gebouwd. Naast deze hoofdattractie zijn er op diverse plaatsen op deze berg, net als op alle andere heilige bergen, tempel(tje)s en kloosters te vinden. Er is ook een kabelbaan die je naar boven brengt, maar die wordt ondanks dat het redelijk druk is weinig gebruikt. Dit heeft waarschijnlijk te maken met het feit dat wanneer je de kabelbaan neemt je nog steeds een flink eind moet lopen voordat je bij de tempel op de brug of bij een van de grote kloosters bent.

Tot slot is er ook nog een echte tijgergrot. Alleen Jacob brengt een bezoek aan deze attractie. Hij is de enige die denkt dat het de moeite van de extra klim waard is, en dat is het zeker niet. Bij de ingang staan twee Chinezen waar Jacob voor 2 rmb een zaklamp huurt. Deze voorkomt echter niet

dat hij zijn hoofd stoot. In de grot (lengte hooguit 20 meter) ligt een tijger en wat rommel. Er is dus niets te zien wat de moeite waard is. Maar ja, die Chinezen buiten hebben er wel een mooi handeltje van gemaakt.

Even na 15.30 uur zijn we weer bij de auto waar we nog een paar appels kopen. Het appelvrouwtje wil ons graag zo veel mogelijk appels verkopen, maar wij willen er naar vier en uiteindelijk worden dat er toch zes. Maar als Jacob niet met veel (vriendelijk) geduw en getrek vier appels terug had gelegd in haar mand waren het er tien geweest.

Hierna vertrekken we richting Pingyao. Op de weg terug naar de snelweg stoppen we nog een paar keer om wat foto's te maken. Op de snelweg schiet het in het begin niet zo op.

Het eerste deel van de snelweg loopt door de bergen en heeft hier en daar behoorlijk scherpe bochten (die je beter niet met meer dan 100 km per uur kunt nemen). Verder zorgt dit voor vrachtwagens die met 25 kilometer per uur een nog langzamere rijdende vrachtwagen inhalen. Wanneer we een stukje verderop ook nog een vrachtwagen (rechts) inhalen die met een gangetje van 30 km per uur links rijdt, dan weten we weer waarom je op een Chinese snelweg altijd moet opletten.

Wanneer we in de buurt van Taiyuan (Tàiyuán / 太原) komen wordt het allemaal beter en kunnen we lekker doorrijden. Desondanks is het bijna 19.00 uur (en dus helemaal donker) als we van de snelweg afkomen. Maar gelukkig hoeven we hier onze weg niet te zoeken.

Van het hotel heeft men gebeld en iemand komt ons bij de tolpoort ophalen. Dat is niet alleen handig voor het vinden van de juiste weg, maar ook voor het binnenkomen van Pingyao (Píngyáo / 平遥). Ons hotel ligt in de oude stadsmuur en wat er precies aan de hand is weten we niet, maar bij de poort moeten de Chinezen uit de auto voor ons behoorlijk praten, wijzen en gebaren voordat we door de poort naar binnen mogen.

De straatjes in binnen de oude stadsmuren van Pingyao zijn erg smal en we zijn erg blij dat we hier niet hoeven te zoeken.

Even voor 19.30 uur parkeren we op de binnenplaats van ons hotel, het Yide hotel (Yīde Kèzhàn / 一得客栈). Wij zijn erg enthousiast over dit hotel. Het is niet duur, wij betalen, in de eerste week van oktober, 1.700 rmb voor vier personen (twee kamers) voor twee nachten. Dit moet overigens wel contant. Het hotel heeft erg veel oude details. Zowel qua bouw als qua inrichting lijkt het behoorlijk op een "museum" dat we morgen zullen bezoeken. Verder spreken de mensen prima Engels, is alles keurig verzorgd en kan je in het restaurant prima eten en heel behoorlijk koffie drinken.

Ons bed is een zogemaande kang (een bed waar je als je het koud hebt vuur onder kunt stoken) en op de vloer liggen geen tegels, maar de originele stenen. Hiermee komen we ook meteen bij een mogelijk nadeel. Volgens ons zou het hier in de winter wel eens koud kunnen zijn. Overigens moet je volgens ons sowieso niet in de winter naar Pingyao. Gezien de hoeveelheid kolen die men er nu nog stookt zou de lucht in de winter wel eens erg onprettig kunnen zijn.

Nadat we onze spullen naar onze kamers hebben gebracht gaan we wat eten in het restaurant van het hotel. De rest van de avond vullen we met eten, drinken, foto's kijken en naar bed gaan.

Maandag 2 oktober

Een dagje Pingyao

Voor vandaag hebben we een heel eenvoudig programma, Pingyao bekijken. Wij vinden Pingyao (Píngyáo / 平遥) erg leuk omdat het in de 19^e eeuw een rijke (bankiers)stad was en de stad zich in

de 20^e eeuw niet verder heeft ontwikkeld. Hierdoor is hier nog veel van het China van 100 jaar geleden te zien. Samen met de stadsmuur maakt dit een bezoek aan Pingyao zonder meer de moeite waard. Dat Pingyao bijzonder is blijkt ook uit het feit dat het op de Werelderfgoedlijst van Unesco staat.

Maar om 9.00 uur gaan we eerst ontbijten. Ondanks dat het niet bij de prijs van ons hotel in zit doen we het wel in het restaurant van het hotel. Men heeft er brood, pannenkoeken en (drink)yoghurt.

Na het ontbijt pakken we onze spullen en lopen we de deur uit, de oude stad van Pingyao in. We drinken ergens een bakkie koffie (niet zo'n succes) en besluiten te splitsen en rond 13.00 uur weer bij elkaar te komen voor de lunch. Op goed geluk lopen we een beetje door de straatjes, bekijken we allerlei gebouwen (van de buitenkant) en schieten we er lekker op los met ons fototoestel. Op hoofdlijnen lopen we het volgende rondje, The West Street, The South Street, bij de stadsmuur linksaf langs de stadsmuur en vervolgens via enkele kleine straatjes weer terug.

Na de lunch gaan we met zijn vieren naar de oude stadsmuur. Om hierop te mogen heb je een kaartje nodig (120 rmb per persoon) waarmee je ook in een groot aantal andere gebouwen in de oude stad mag. Bij de westelijke poort (Fengyi Gate / 凤仪门) gaan we omhoog om vervolgens naar de zuidelijke poort (Yingxun Gate / 迎熏门) weer naar beneden te gaan. We schatten dat we zo ongeveer 30% van de muur lopen waar wij ruim 1 uur en 15 minuten over doen.

Als afsluiter lopen we nog naar The Former Residence of Lei Lutai. Deze Lei was een van de eerste bankiers in Pingyao en daarmee in China. Het bankieren in China is zo'n beetje uitgevonden in Pingyao. Hier zien we een huis dat eigenlijk best veel op ons hotel lijkt. Het is wel aardig, maar als je het niet bezoekt mis je weinig. Het opmerkelijkst is de maquette van de oude stad van Pingyao die op de eerste verdieping van het laatste gebouw staat.

Het is 16.30 uur geweest als we weer buiten staan en iedereen vindt het wel prima voor vandaag. Gabrielle en haar moeder besluiten dat ze nog een geborduurd schilderijtje willen kopen en als ook dat gebeurd is gaan we terug naar ons hotel.

Daar zitten we eerst nog een poos buiten waarbij we onder andere de 157 foto's die we vandaag hebben gemaakt op onze laptop zetten en met z'n allen bekijken. Hierna gaan we eten en vervolgens weer naar onze hotelkamer om nog wat te rommelen (foto's uitzoeken, verslag schrijven en een beetje lezen) waarna we lekker op tijd in bed kruipen.

Dinsdag 3 oktober 2006

Reis van Pingyao naar Luoyang

Dit is de dag waarop we naar verwachting het verst moeten rijden. We schatten de afstand Pingyao – Luoyang op 550 kilometer. Na bestudering van onze kaarten hebben we gisteren besloten om via Yuncheng (Yùrchéng / 运城) en Sanmenxia (三门峡) te rijden en niet de snelweg Taiyuan (Tàiyuán / 太原) – Luoyang (Luòyáng / 洛阳) te nemen. We schatten dat we zo wel iets meer kilometers moeten rijden, maar op basis van onze kaarten is het volstrekt onduidelijk in hoeverre de snelweg Taiyuan – Luoyang al klaar is. Als het tegen zit is deze voor minder dan 30% klaar. Dus kiezen we maar voor de zekere optie.

We hebben afgesproken om rond 9.00 uur te ontbijten waarna we nog een bakkie doen inpakken en met de auto de oude binnenstad van Pingyao uitrijden. Tegen 10.30 uur rijden we de snelweg bij Pingyao op en rond 15.30 uur zijn we in ons hotel in Luoyang.

Met name het eerste deel van de reis, ongeveer tot Yuncheng verloopt zeer soepel. We stoppen een keer om te tanken en onze voorruit te laten wassen maar verder kunnen we flink opschieten. Het is

erg rustig op de snelweg en de omgeving is erg mooi, veel diepe kloven in de lössplateau waar we over rijden. Helaas zien we er weinig van omdat het erg heilig is.

Rond Yuncheng wordt het drukker en gaat de snelweg weer door de bergen waardoor we weer last hebben van vrachtwagens die met een snelheid van 30 kilometer per uur over de snelweg kruipen. Rond 13.00 uur rijden we rond Sanxiamen. We besluiten om bij de eerste benzinepomp na 13.00 uur te stoppen om wat te eten.

Helaas blijkt onze kaart niet helemaal juist en sluit de snelweg Pingyao – Yuncheng niet aan op de snelweg Luoyang - Xian. Er ontbreekt ongeveer 20 kilometer snelweg. Gelukkig is de weg redelijk bewegwijzerd waardoor we de route redelijk makkelijk vinden.

Het vinden van eten is wat lastiger. We stoppen nog wel bij een benzine pomp met een paar winkeltjes en een restaurant maar na een bezoek aan de goorste toiletten die we tot nu toe gezien hebben, besluiten we om door te rijden.

Een eindje verderop komen we op de snelweg en zien we aan de andere kant dat Xian nog 255 kilometer is terwijl we een eindje verderop zien dat we zelf nog 95 kilometer moeten. Helaas vinden we op dit stuk geen benzinepomp meer zodat we ons maar op de koekjes storten die we nog bij ons hebben.

De snelweg Sanmenxia - Luoyang is overigens een stuk drukker dan de snelweg van vanochtend en gaat behoorlijk door de bergen met het bijbehorende oponthoud. Maar al met al is de reis behoorlijk soepel verlopen. We betalen vandaag in het totaal 180 rmb aan tol en aan het eind van de dag staat de kilometerteller voor deze vakantie op bijna 1.200 km.

Ons hotel in Luoyang, het Luoyang Grand Hotel (Luòyáng dà Jiǔdiàn / 洛阳大酒店) is een groot Chinees hotel waar weinig mis mee is. Er is zelf gratis internet op de hotelkamer (wel zelf een computer meenemen).

Nadat we onze spullen op de hotelkamer hebben gebracht gaan we met de auto naar “de stad” op zoek naar koffie. Dat valt nog niet mee, maar in de buurt van een nieuw winkelcentrum (ergens in de buurt van de kruising van de Jingyuan Lu en de Zhingzhou Zhonglu) parkeren we de auto en lopen we verder.

We komen langs een behoorlijk nieuw winkelcentrum en daar vinden we op de eerste verdieping een RBT. Dit schijnt te staan voor Rabbit. Hier drinken we een prima koffie en eten we een wafel, heerlijk. Bij het betalen gebeurt er iets raars, om een voor ons volstrekt onduidelijke reden krijgen we 40% korting op onze bestelling.

Na nog een koffie is het al 18.00 uur voor we weer buiten zijn. Wat nu, het is te laat om nog naar een attractie te gaan en we hebben nog geen zin (trek) om te gaan eten. Overigens schijnt er in Luoyang zelf ook niet zoveel te beleven te zijn. We besluiten een rondje te lopen waarbij we zowaar een geldautomaat vinden die geld wil geven van Nederlandse girorekeningen. Verder maakt Luoyang op ons de indruk van een redelijke nette stad waar men hier en daar wat aan het bouwen is, oftewel een doorsnee Chinese stad.

Tegen 19.30 uur besluiten we iets bij de McDonalds te gaan eten waarna we terug gaan naar ons hotel. De dames nuttigen een voetmassage en de heren testen de aangeboden internetverbinding. Eigenlijk was het een dag zonder hoogtepunten, we hebben wel twee foto's gemaakt, maar toch gaan we met een voldaan gevoel naar bed.

Woensdag 4 oktober 2006

Bezoek aan de Longmen Caves en de reis van Luoyang naar Xian

Vandaag gaan we naar de Longmen Caves (Lóngmén Shíkū / 龙门石窟) en willen we naar Xian (Xī'ān / 西安) rijden. We schatten dat dit laatste ruim vier uur zal kosten en willen ons niet haasten bij het bekijken van de Longmen Caves. Daarom staan we vandaag iets eerder op en ontbijten we om 8.00 uur. Dit ontbijt is in het Western Restaurant van ons hotel. We vermoeden dat het restaurant in het westelijke deel van het hotel ligt, anders zouden wij niet weten waarom dit het "Western" restaurant zou moeten heten. Een uitgebreid Chinees ontbijtbuffet met een paar sneetjes witbrood en een kan koffie durven wij niet echt een "westers" ontbijt te noemen. We reddten ons prima en met een volle maag stappen we in de auto.

Om even over 9.30 uur zitten we in de auto en ruim een half uur later zijn we bij de Longmen Cave (entree 80 rmb per persoon). De Longmen Caves zijn dezelfde soort grotten als de Yungang Caves in Datong waar we vorig jaar juli met Hans & Edine zijn geweest.

Bij zowel de Longmen Caves (in Luoyang) als de Yungang Caves (in Datong) gaat het om grotten gemaakt in een rotswand. Deze grotten zijn hooguit een meter of 10 diep en bevatten buddha beelden. In Datong zouden het er 50.000 zijn en hier in Luoyang 100.000. Dus onze verwachtingen waren aanzienlijk, het zou hier nog mooier zijn dan in Datong. Beide attracties staan overigens op de Werelderfgoedlijst van Unesco.

De Longmen Caves hebben als voordeel dat de omgeving veel mooier is, er loopt een rivier langs de berg waarin de grotten zijn uitgehakt. Verder is de hoofd buddha veel mooier dan die in Datong vooral ook omdat er naast deze hoofd buddha nog een aantal erg mooie en grote beelden staan. Ondanks deze voordelen vinden wij de Yungang Caves toch leuker dan de Longmen Caves omdat er bij de Longmen Caves veel meer nissen (grotten) zijn waar helemaal geen buddha meer in staat. Verder zijn enorm veel beelden door mensen beschadigd. Hierdoor is er in Luoyang gewoon minder te zien dan in Datong.

Het is vandaag erg druk bij de Longmen Caves, we weten niet of het hier altijd zo druk is, maar alles wijst erop dat het hier normaal gesproken veel drukker is dan wat we vorig jaar in Datong zagen.

Nadat we langs de beelden zijn gelopen nemen we de brug naar de overkant van het water om via die kant, en een tempel (Xiāngshān Sì / 香山寺), terug te lopen. Dit geeft trouwens nog een paar erg leuke vergezichten. Voor de tempel hoeven we niet apart te betalen want ons kaartje geeft niet alleen toegang tot de hoofd attractie, maar ook tot een aantal grotten aan de andere kant van de rivier, de tempel die daar staat en een bloementuin die daar ligt. Van deze laatste drie bezoeken we alleen de tempel.

Als we tegen 13.30 uur het terrein af lopen hebben we behoorlijk trek. Bij de grotten zelf kan je, behalve ijsjes, niets te eten kopen (erg onchinees). Gelukkig hebben we bij de tempel nog een pak koekjes kunnen scoren.

Tussen de ingang en de parkeerplaatsen een soort straat met allerlei winkeltjes etc. waar sommige mensen in ons gezelschap een Starbucks hopen te vinden. Helaas voor hen, die zit er niet. Dus belanden we in een Chinees restaurant met een Engelstalige menukaart. We eten daar prima en tegen 14.45 uur zitten we weer in de auto.

Jacob heeft ergens nog een kaart van de omgeving gekocht waar een voor ons nieuwe snelweg op staat. Deze zou iets ten zuiden van de Longmen Caves moeten liggen en zou ons vervolgens

rechtstreeks naar de snelweg richting Xian kunnen brengen. Na wat kijken op andere kaarten besluiten we de gok te wagen en niet de bekende weg terug door de stad te rijden.

Het begint meteen goed, onze vrij brede weg wordt een stuk smaller en slingert zich een berg over. Aan de andere kant zien we wel tolpoortjes, maar geen borden. Dus rijden we een tolpoortje door om het bord aan de andere kant te kunnen lezen. Dat gaat niet de goede kant op, dus draaien we en komen we weer bij de tolpoortjes. Mogen we weer tol betalen. Gelukkig weet Jacob in zijn beste Chinees de man in het loketje er snel van te overtuigen dat we fout gereden zijn en geen zin hebben om nog een keer te betalen.

De weg die we vervolgens nemen brengt ons terug naar Luoyang en we rijden op één of twee straten langs ons hotel. Oftewel, ons plan lukt niet en kost ons 15 – 30 minuten extra. Na bijna een uur draaien we eindelijk de snelweg op.

Voor de rest verloopt de reis zonder noemenswaardige gebeurtenissen. Het enige wat ons opvalt is dat het asfalt op het traject Sanmenxia – Xian het slechtste is dat we deze vakantie op een snelweg zien het heeft redelijk wat hobbels en hier en daar een gaatje. Verder is het zicht, net al gisteren, niet best, waardoor we erg weinig van de omgeving zien.

Ondanks dat het al donker is als we in Xian aankomen kunnen we ons hotel redelijk makkelijk vinden waar we tegen 19.30 uur aankomen. Als we uit de auto stappen valt het ons op hoe rokerig de lucht is. Dit zal de komende dagen niet veel beter worden.

Deze keer slapen we in het Mercure Hotel. Dit klinkt veel duurder dan het is. Zonder ontbijt betalen wij 229 rmb voor een tweepersoonskamer per nacht. Alleen is de nacht van vrijdag op zaterdag bijna 2x zo duur. Dat we niet meer betalen komt onder andere doordat we gebruik hebben gemaakt van een aanbieding op de internetsite van Mercure Hotel.

Het hotel is verder zoals je mag verwachten van een internationale keten. Zo is er wel internet op de hotelkamer, maar daar moet je dan wel apart voor betalen.

Nadat we onze spullen op onze hotelkamer gebracht hebben gaan we eten in het een van de restaurants van het op hetzelfde terrein gelegen Sofitel. Ons hotel heeft geen restaurant. Daar betalen wij het enorme bedrag van 168 rmb per persoon voor een redelijk buffet. Onze lunch voor vier personen kostte minder dan dit buffet per persoon.

Na het eten bekijken we de foto's van vandaag, rommelen we nog wat en even voor 23.00 uur liggen de meeste van ons behoorlijk vermoeid in bed.

Donderdag 5 oktober 2006

Bezoek aan het Terracotta Leger

Vandaag gaan we naar de attractie waar Xian (Xi'ān / 西安) bekend om is, het Terracotta Leger of "The Museum of Terra-cotta Warriors and Horses of Qin Shihuang" zoals op onze entreekaartjes staat. Maar voor het zover is ontbijten we in ons hotel en gaan we opzoek naar een bakkie koffie in de stad. We hebben namelijk de indruk dat het bij toeristische attracties 's middags minder druk is dan 's morgens. Dus zijn we tevreden als we rond 13.00 uur bij het Terracotta Leger zijn. Ondanks dat we op de gok wat rond lopen vinden we binnen 20 minuten een koffieshop (King Coffee) waar we een prima bakkie koffie drinken. Vervolgens lopen we terug naar ons hotel om met de auto naar het Terracotta Leger te gaan. Het is inmiddels 11.30 uur.

We vinden de weg wel, maar het kost wel wat moeite. Het viel ons gisteren al op dat het Terracotta Leger op de snelweg niet best (eigenlijk helemaal niet) aangegeven stond. Nu komen we van de andere kant en is het niet veel beter. We nemen de afslag Lintong wat ons in iedere geval een kilometer file scheelt omdat net voorbij deze afslag een ongeluk is gebeurd. Vervolgens staat het

Terracotta Leger wel op de borden, maar hoofdzakelijk in het Chinees en op een standaard blauw bord en niet op een apart bruin bord zoals we verwachtte. Verder moeten we nog een keer draaien omdat er een afslag naar rechts niet aangegeven stond, maar alle auto's voor ons draaien dus doen wij dat ook maar. Ondanks deze ongemakken (of juist dankzij) kost het ons ongeveer een uur om op de plaats van bestemming te komen.

We besluiten om niet ergens te gaan lunchen, maar de enkele repen en wat koekjes die we nog hebben als lunch te beschouwen. Dus op naar de soldaten en paarden (entree 90 rmb per persoon). Gezien het feit dat het bijna vijf uur duurt voordat we terug zijn bij de auto moet er wel wat te zien zijn.

Het Terracotta Leger (Bīngmǎyǒng / 兵马俑) is een leger van soldaten en paarden gemaakt van terracotta. Dit alles is ruim 2200 jaar geleden gemaakt in opdracht van de eerste keizer van China (Qín Shǐhuáng / 秦始皇). Dit omdat hij dacht dat hij na zijn dood een leven onder de grond zou leiden en dit leger dan kon gebruiken om zijn keizerrijk onder de grond voort te zetten. De soldaten staan in een soort loopgraven die vervolgens afgedekt zijn met een houten constructie en een laag grond. Helaas voor Qin Shihuang vond er niet zo lang na zijn dood een opstand plaats en wordt zijn terracotta leger vernield. De hele handel stort in en vrijwel alle poppen gaan stuk. Aan de ene kant lezen we dat dit komt omdat de houten draagconstructie in brand wordt gestoken maar we lezen ook dat dit voor een deel het gevolg is van het in elkaar zakken van de aarden muren die "het dak" moesten dragen waardoor het dak op de beelden zelf kwam te liggen. Hoe dan ook, iedereen vergeet het bestaan van het leger totdat het in 1974 wordt ontdekt door een paar boeren die een waterput aan het aanleggen zijn.

Het geheel bestaat uit drie grote hallen die over de opgravingen heen zijn gebouwd. In deze gebouwen kan je gerestaureerde soldaten en paarden zien. Verder krijg je een indruk van de omvang van het geheel (groot en veel).

Verder draait er in een vierde gebouw (links van gebouw 1) een leuke film over hoe men denkt dat het terracotta leger is gemaakt, waar het voor diende en hoe het komt dat alles stuk is. Tot slot is er een Exhibition Hall die vooral vertelt hoe geweldig het museum is. Zo staat het onder andere op de Werelderfgoedlijst van Unesco. Ook zijn hier twee bronzen rijtuigen met paarden te zien die men ergens anders in dit gebied heeft opgegraven. Mocht je tijd te kort komen, dan adviseren wij om de Exhibition Hall als eerste over te slaan.

Uiteraard zijn er ook toiletten op het terrein en voor Chinese begrippen zijn dit zelfs nette toiletten. Ook kan je er koffie, wat te eten, kaarten en andere souvenirs kopen. Maar dit gaat binnenkort allemaal veranderen (denken wij). Want als we teruglopen richting de auto komen we langs veel erg nieuwe gebouwen die nu nog leeg staan, maar wat als geheel de naam "Terra Cotta International Plaza" heeft gekregen. Wij vermoeden dat dit binnen enkele maanden helemaal vol zit met souvenirwinkels, restaurants, etc.

Als we ergens op een bankje zitten uit te rusten komt er een Amerikaanse mevrouw met een Chinese student langs met de vraag of we een enquête (soort van klantentevredenheid onderzoek) over het Terracotta Leger willen invullen. Onder het invullen maken we een praatje. Zij zegt dat de rokerige lucht van de afgelopen dagen een gevolg is van het feit dat de boeren in de omgeving op grote schaal de resten van de maïsoogst (de hele stengels dus, alleen de kolf wordt geoogst) aan het verbranden zijn. Dit zou best eens waar kunnen zijn. We hebben onderweg veel vuur(tjes) gezien.

Tegen 17.30 uur zijn we weer bij de auto. Deze keer nemen we wel de grote weg die van de snelweg naar het Terracotta Leger loopt. Het blijkt dat we vanochtend ongeveer 10 kilometer te vroeg de snelweg afgegaan zijn.

Vervolgens willen we in de stad een rondje rond de Bell Tower rijden om te kijken of we in die buurt wat kunnen eten. Het verkeer zit echter zo vast dat we besluiten om er meteen maar te gaan

eten. Het gebied rond de Bell Tower blijkt een goed gebied om wat te eten. Na een prima diner gaan we nog even koffie drinken en vervolgens terug naar het hotel. Daar drinken we nog wat in de bar van het Grand Mercure Hotel en bekijken we de foto's van deze dag. Even voor 23.30 uur vertrekken we richting bed.

Vrijdag 6 oktober 2006

Xian bekijken (Big Goose Pagoda, Stadsmuur, Moslimkwartier en de Moskee)

Ook deze ochtend zitten we rond 9.00 uur aan het ontbijt. Voor vandaag hebben we niet echt een plan. We willen een aantal dingen in de stad gaan bekijken, de Big Goose Pagoda, de Small Goose Pagoda, de stadsmuur, het moslim kwartier en de moskee.

Voordat we weg gaan boeken we nog een extra nachtje Xian (Xī'ān / 西安) en plegen we via Skype (we hebben betaald voor 24 uur internet op onze hotelkamer) nog een telefoontje naar de jarige broer van Jacob.

Hierna gaan we op stap. Vandaag gaan we niet met de eigen auto, maar nemen we de taxi. Dit werkt perfect in de stad. Het verkeer in Xian is trouwens een groot drama. Mensen die vinden dat het in Peking een gekkenhuis is, moeten eens in Xian gaan kijken. Er is volstrekt geen doorkomen aan. Men is wel bezig om een metro aan te leggen, maar die is (voorlopig) nog niet klaar.

Als eerste gaan we naar de Big Goose Pagoda (Dàyàn Tǎ / 大雁塔) (entree 25 rmb per persoon) www.daciensi.com. Het is inmiddels 11.00 uur als we daar aankomen. De Big Goose Pagoda is een pagode met daar omheen iets wat op een klooster lijkt. In diverse gebouwen zijn mooie tekeningen / schilderijen en tegen de muur gemaakte beelden van marmer en hout (we weten geen betere beschrijving) te zien.

De pagode zelf is vooral leuk voor het uitzicht dat je hebt als je boven bent. Hiervoor moet je overigens wel extra betalen. Aan de ene kant hebben we pech, het is nog steeds erg mistig waardoor je niet zo ver kunt kijken. Aan de andere kant hebben we flink mazzel want net als wij de pagode beklimmen (het is dan 12.00 uur) begint op het plein ten noorden van de pagode een voorstelling met geluid en enorm veel fontein. Een beter zicht op dit spektakel dan vanuit de pagode is volgens ons niet mogelijk.

Voor het overige is het in het complex druk en behoorlijk commercieel. Er is zelf een terrasje waar je wat kunt drinken. Wij genieten daar van een prima cappuccino uit een zakje.

Tegen 13.00 uur verlaten we de pagode weer en lopen we richting het noorden. Daar hebben we een groot aantal computerwinkels gezien en Jacob wil nog een paar cd-rom's kopen op foto's op te branden.

Onderweg zien we allerlei gebouwen die net nieuw zijn of opgeknapt worden en een bord met wat uitleg. Kennelijk wil men hier net als bij het Terracotta Leger een enorm winkelgebied voor toeristen aanleggen. Hier vinden we ook nog iets van een touristinfo maar zoals we al zo vaak gemerkt hebben, moet je niet verwachten dat je hier leuke info over toeristische attracties kunt vinden. Wel vinden we er een Chinees die op een bankje ligt te slapen, maar ook dat vinden we niet zo bijzonder meer (na anderhalf jaar China ga je de raarste dingen gewoon vinden). Hier is ook een KFC waar we lunchen en we het plan voor de rest van de middag bespreken. De Small Goose Pagoda (Xiǎoyàn Tǎ / 小雁塔) sneuvelt tijdens dit overleg.

Nadat Jacob zijn cd-roms heeft gekocht gaan we met de taxi naar de Zuidpoort van de stadsmuur. De taxichauffeur wil nog een stukje doorrijden, maar Jacob laat hem ergens bij de poort stoppen. Tip, niet doen, gewoon de taxichauffeur laten bepalen waar je er uit moet, hij weet de weg veel beter.

Wij stappen dus uit en een mannetje wijst ons dat we naar het oosten zouden moeten lopen. Dat doen we dus ook en komen door een paar erg leuke straatjes met alweer winkeltjes voor toeristen. Vervolgens komen we bij een opgang naar de muur waar we kaartjes (40 rmb per stuk) kopen. Boven krijgen we de teleurstelling van de dag. We (of in ieder geval Jacob) willen naar het stuk boven de Zuidpoort en we staan nu een eindje naar het oosten. Dat is niet erg, we zouden er heen kunnen lopen. Maar dat mag nu net niet. Er hangt een lint en er staan twee mannetjes die je tegenhouden als je er overheen stapt. Jacob weet dit uit ervaring. Waren we nu toch maar iets langer in de taxi blijven zitten, dan had die ons waarschijnlijk wel bij het juiste loketje uit de auto gezet. Er zit dus niets anders op dan een stukje naar het oosten te lopen. De muur is wel aardig, maar als je eenmaal in Pingyao bent geweest dan valt dit toch wel een beetje tegen. De muur van Xian is wel breder (en misschien ook wel hoger) maar door de omgeving heb je in Pingyao veel meer het gevoel dat je op een stadmuur loopt. Bij de eerst volgende mogelijkheid (bij de Heping Lu) nemen we de trap naar beneden.

Nu willen we met de taxi maar het moslimkwartier. De eerste chauffeur die we vertellen dat we naar de moskee willen, stuurt ons zijn taxi weer uit. Gelukkig hebben we dit in Peking ook wel eens meegemaakt en dus proberen we gewoon de volgende. Die wil ons wel brengen en begint een heel verhaal tegen Jacob. Jacob snapt er eigenlijk niets van, maar begrijpt wel dat hij ons niet bij de moskee, maar in de buurt van de moskee gaat afzetten, prima, dat is precies wat we willen. We worden afgezet aan het begin van een winkelstraat die we inlopen. Dit is echt heel erg leuk (en ook druk). Aan het eind van deze straat komen we bij de Drum Toren (Gǔ Lóu / 鼓楼) en zien we een bordje met Moskee erop. Dat volgen we en hierbij komen we door een smal straatje met nog veel meer stalletjes met allemaal spulletje voor toeristen. Erg leuk en we kopen voor de verandering ook nog wat. Bijvoorbeeld een T-shirt van Kuifje voor 30 rmb (± 3 euro). Vervolgens komen we bij de moskee (Dàqīngzhēn Sì / 大清真寺) waar we voor 12 rmb (per persoon) www.xaqzds.com in mogen. Dit is voor ons de eerste keer dat we in een moskee zijn, dus we weten niet hoe andere moskeeën er uit zien. We vermoeden echter dat die er nogal anders uit zien dan deze. Het valt ons namelijk op dat deze moskee erg veel lijkt op al die tempels die we het afgelopen jaar al gezien hebben. Er is echter één groot verschil, om 16.30 uur wordt er opgeroepen voor het gebed en komen er allemaal mannen de tempel in om in het achterste deel te gaan bidden. Dit achterste deel is dan ook met een hek afgesloten voor toeristen.

Het is tegen 17.00 uur als we de moskee weer uitkomen. We lopen nog wat door de straatjes rond de moskee waar men volop bezig is met het klaarmaken en (ver)kopen van eten. Allemaal erg leuk om een beetje rond te wandelen.

Vervolgens besluiten we om te gaan eten. De meeste attracties zijn dicht en voor een uurtje naar het hotel gaan heeft ook geen zin. De vader van Gabrielle wil op zijn laatste avond in China Chinees eten dus wij gaan op zoek naar zo'n goed verlichte zaal met allemaal tafeltjes. Die vinden we aan een plein vlakbij de Bell Tower (Zhōng Lóu / 钟楼) (richting de Drum Tower). Het restaurant heeft drie verdiepingen en gezien het aantal groepen (met onder andere westerse toeristen) die we zien moet het prima zijn. Wij krijgen een tafeltje aan het raam en dan blijkt het een dumpling restaurant te zijn. Perfect, vooral Gabrielle is namelijk gek op dumplings. De kaart is helaas 100% Chinees dus kiezen we op de gok het 80 rmb per persoon menu. Inderdaad het is niet echt goedkoop, maar je krijgt wel waar voor je geld. We eten echt heerlijk.

Voordat we terug lopen naar ons hotel nemen we nog enkel nachtfoto's van de Drum en de Bell Tower. Handig dat het om 18.30 uur al donker is.

Bij het hotel gaan de ouders van Gabrielle de koffers klaar maken voor het vertrek morgenochtend en gaan wij nog even met de auto op stap. Eerst langs de wasserette om wat kleren te laten wassen. Helaas die is om 20.30 uur dicht. Maar naast de wasserette is wel een supermarkt waar we wat yoghurtjes en cakejes kunnen kopen voor het ontbijt van morgen. Vervolgens gaan we op zoek naar de autowasserij die we gezien hadden. De voorruit van onze auto zit namelijk dicht met lijken en de

rest van de auto zit onder een dikke laag stof. Helaas is deze wasserette ook dicht. Dus vertrekken we met alleen het ontbijt weer naar ons hotel.

We zijn behoorlijk moe en het schrijven van ons dagelijks verslag schiet er deze avond dan ook bij in. Jacob kan het nog net opbrengen om de foto's op de laptop te zetten en een laatste cd te branden voor de ouders van Gabrielle. Om 23.00 uur kruipen we moe maar voldaan in ons bed.

Zaterdag 7 oktober 2006

Vertrek van de ouders van Gabrielle, bezoek aan Qian Tomb en het klooster (pagode) van Famen

Om 5.30 uur gaat de wekker. De ouders van Gabrielle moeten het vliegtuig van 8.20 uur naar Peking hebben en dat willen we niet missen. Even na 6.00 uur vertrekken we richting het vliegveld. Het val ons op dat het nog donker is. Verder rijdt het 's morgens om zes uur veel prettiger dan 's avonds om zes uur. We volgen de borden naar het vliegveld die ons over onverwacht kleine wegen sturen. Maar gelukkig, uiteindelijk komen we toch op de Airport Expressway terecht. Om even voor 7.00 uur zijn we bij het vliegveld, hartstikke mooi op tijd. Sterker nog, als we 15 minuten eerder waren geweest was de incheckbalie nog niet open geweest.

Na het inchecken drinken we nog een bakkie koffie en nemen we afscheid. Even na 8.00 uur verlaten wij het vliegveld weer, de rest van de vakantie zal het stil zijn op de achterbank.

Wij gaan naar de Qian Tomb (Qián Líng / 乾陵). Een tombe uit de Tang Dynasty van rond het jaar 700. De weg hier naar toe is heel bijzonder. De op onze kaart gestippelde snelweg is in geen velden of wegen te bekennen. Wel zien we een vierbaans provinciale weg waar flink aan gewerkt wordt. Hierdoor is de weg op een aantal plaatsen tweebaans waarbij de twee banen met hier en daar een betonblok van elkaar zijn gescheiden. Aan de sporen op de weg is te zien dat men regelmatig tussen deze blokken doorrijdt. Gezien het feit dat sommige betonblokken behoorlijk beschadigd zijn, vermoeden wij dat dit niet altijd goed gaat.

Verder willen we aan het begin van de reis tanken en maken we voor het eerst mee dat dit niet echt wil lukken. Wij tanken normaal gesproken benzine met een octaangehalte van 97. De eerste twee pompen hebben wel een pomp waar 97 op staat, maar verkopen doen ze het niet. Gelukkig zijn er in dit gebied heel veel pompen en de bij de derde pomp heeft men wel 97. Ook hebben ze hier een kraan waarbij een taxichauffeur zijn auto staat te wassen. Dat willen wij ook. Gelukkig ligt er nog een doek en met wat spoelen en boenen hebben we weer een schone voorruit.

Even voor 10.00 uur komen we op de parkeerplaats bij de tombe. We kopen eerst een kaartje (46 rmb per stuk) en beklimmen vervolgens een enorme trap. Boven aan de trap blijkt daar ook een weg te lopen en een parkeerplaats te zijn. We lopen verder langs de bekende beelden, Archway. Dit hebben we ook bij tombes uit de Ming en Qing tijd gezien. De vormen van de beelden zijn echter wel anders. De twee torens die we vanaf de parkeerplaats zagen blijken aan het begin van de Archway te staan en hebben volgens ons (achteraf) niets met deze tombes te maken.

Wel zien we nog een groep beelden die hun hoofd hebben verloren (letterlijk). Als we verder lopen worden van alle kanten paarden aangeboden. Wij lopen echter liever zelf en lopen steeds verder totdat we bovenop een berg staan. De tombe zelf zit nog verborgen in deze berg waardoor er eigenlijk niet zo veel te zien is.

Boven op de berg genieten we wat van het uitzicht. Voor veel genieten is het uitzicht te slecht, maar het is hier wel lekker rustig. Naast het stalletje van de zoveelste verkoper zijn we, tot het moment dat er een aantal toeristen te paard arriveren, met z'n tweeën.

We vinden dit echter wel het hoogste punt van deze tombe. Wat ons betreft is het een tombe van niets, maar de omgeving maakt dit meer dan goed. Je kunt er lekker wandelen en nergens staat een

hek. Je kunt zo naar de omringende dorpjes lopen. Als je zou willen en de weg weet kan je dus ook prima zonder kaartje de tombe en de berg bezoeken.

We lopen terug waarbij we bij de Archway nog getuigen zijn van iets wat op een foto shoot lijkt. Een groep Chinezen in kostuums poseren in allerlei standen voor een vrouw met een heel eenvoudig fototoestelletje. Op de boven gelegen parkeerplaats zien we de plaatselijke nachtegaal met haar begeleidingsband een openlucht concert geven. Allemaal heel erg leuk om mee te maken. Op de terugweg de trappen rechts liggen en nemen we een paadje door het veld naar beneden. Na ruim twee uur zijn we weer terug bij de auto.

Vervolgens gaan we op weg naar Famen (Fāmén / 法门). Onderweg nemen we nog wat foto's van de appeloogst (Shaanxi is het hart van de Chinese appelproductie) en van een groep grafstenen. We zien op vele plaatsen midden in het land grafstenen staan. We hebben geen idee hoe die daar terecht zijn gekomen.

De weg naar Famen staat perfect aangegeven en rijdt ook prima. Als we in Famen aankomen zien we meteen waar we moeten zijn, vanaf ver zie je het enorme buddha beeld al staan. We parkeren en eten in een restaurant bij de parkeerplaats. Het bestellen gaat even lastig, maar gelukkig zit er een man te eten die drie woorden Engels spreekt en hij beveelt wat dingen aan die wij vervolgens ook bestellen. Het eten smaakt prima.

In Famen zijn een "beroemde" pagode en een bijbehorend museum. Wij kopen kaartjes (18 rmb per stuk) voor het park met de grote buddha in de veronderstelling dat dit een van die twee dingen is. Helaas dit is dus geen van beiden. Wat het wel is weten wij ook niet, maar wij vinden het gewoon een tuin met een vierkante toren met alle vier de kanten een buddha beeld.

Het leukst is dat je de toren kunt beklimmen waardoor je uiteindelijk boven de buddha beelden komt te staan wat een perfect uitzicht op de omgeving (inclusief de echte tempel) geeft. Verder is er nog een soort kelder, een beetje verstopt in iets waarvan we dachten dat het een winkeltje was. In deze kelder wordt met poppen een verhaal uitgebeeld. Waar het precies overgaat weten (begrijpen) we helaas niet.

Als we weer buiten staan is het inmiddels bijna 15.00 uur en zijn we al behoorlijk moe. Toch willen we naar het Klooster van Famen (Fāmén Sì / 法门寺). Het verhaal van dit klooster hangt nauw samen met dat van de pagode die er staat. In 1981 stortte de pagode namelijk voor de helft in elkaar. Toen met vervolgens besloot de pagode te herbouwen en onderzoek ging doen aan de fundamenten bleek er een al meer dan 1.100 jaar een verborgen ruimte onder deze tombe te zijn. Deze tombe bevatte niet alleen allerlei voorwerpen uit de Tang Dynasty, maar ook (een stuk) van een vinger die men hier in Famen in het jaar 147 had gekregen. Deze vinger is een belangrijke relikwie voor buddhisten. Hij zou geweest van een van de vier belangrijkste personen in het buddhisme. Sinds de vondst van de vinger gaat het veel beter met de pagode en het klooster. In het museum zien we namelijk foto's uit de jaren '30 en van vlak na het instorten waarbij er in de omgeving van het klooster weinig of niets staat. Nu staat er rond de pagode een groot klooster waarvan een belangrijk deel in 2000 gebouwd is.

Alles bij elkaar vinden we het klooster (entree 28 rmb) een beetje saai en zijn we te moe om het museum leuk te vinden. Maar we slepen ons er doorheen en alles heeft zo zijn mooie kanten. Zo heeft dit een klooster, te oordelen naar het aantal slaapvertrekken en foto's over het kloosterleven, een grote en actieve groep monniken. Ook hangen op een aantal plaatsen teksten over het buddhisme, iets wat we nog maar zelden hebben gezien.

Het museum (32 rmb per persoon) heeft Engelstalige informatieborden zodat wij ook kunnen snappen wat er aan de hand is. Vooral de foto's vinden we erg aardig. Verder heeft het museum, voor Chinese begrippen, perfecte toiletten. Ze zijn redelijk schoon, enkele hebben een pot en er is zelfs WC-papier. Wat kan een mens nog meer willen.

Als we om even na 17.00 uur weer bij de auto zijn, willen we zo snel mogelijk naar huis, eten en naar bed. Het rijden gaat goed totdat we in Xian zijn, daar komen we midden in de erbarmelijke avondspits terecht. Hierbij is vijf minuten volstrekt stil staan omdat men met zijn allen een kruispunt heeft vol gezet (geblokkeerd) niets bijzonders. Het is maar goed dat Jacob geen zin had om uit te stappen anders had hij zeker een paar keer een deuk in een auto getrapt. Als hij moe is, is zijn geduld met Chinese chauffeurs toch iets minder.

Voordat we naar het hotel gaan rijden we nog even langs de wasserette en die is vandaag, om 19.00 uur, wel open. Helaas is de was als we hem nu inleveren overmorgen pas klaar en we willen morgen weg uit Xian. Dus dat wordt een handwasje. We doen nog even een boodschapje in de naast de wasserette gelegen supermarkt en gaan naar ons hotel. Daar “genieten” we voor de tweede keer van het buffet waarna we nog wat rommelen op onze hotelkamer (wasje doen, foto’s kijken) en om even na 22.00 uur liggen we in bed, heerlijk.

Zondag 8 oktober 2006

Vertrek uit Xian en aankomst in Yanan

De wekker staat om 9.00 uur maar die horen we niet want om 8.30 uur gaat de telefoon van Gabrielle. Lekker op zondag om 8.30 uur een werk gerelateerd telefoontje en dat terwijl je op vakantie bent. Deze ochtend doen we rustig aan. We kijken wat we komende dagen willen doen, schrijven wat achterstallige verslagen en pakken onze spullen. Gelukkig hoeven we pas om 12.00 uur uit te checken en daar maken we maximaal (op enkele minuten na) gebruik van.

Vervolgens rijden we naar Yanan (Yán’ān / 延安). Volgens onze kaart hebben we de laatste 100 – 150 kilometer geen snelweg. Dus dat wordt afwachten hoe lang dit gaat duren. Het gaat allemaal perfect. De route Xian uit is niet zo druk en we vinden soepeltjes de snelweg die we hebben moeten. Het heeft vannacht een beetje geregend, de auto in nu echt goor, maar het zicht is wel veel beter en hoe verder we bij Xian vandaan komen hoe beter het wordt. De eerste 100 kilometer op de snelweg is het nog een beetje druk met als hoogtepunt een vrachtwagen die achteruit rijdt op de rechter rijbaan.

Het tweede deel van de weg is het lekker rustig en de snelweg blijkt in ieder geval tot aan Yanan door te lopen. De snelweg is nog zo nieuw dat de benzinepompen nog niet klaar zijn. Gelukkig hebben we nog genoeg benzine in de tank om Yanan te halen, maar het had geen 100 kilometer verder moeten zijn.

Het hoogtepunt van het tweede deel is een rond op de weg. Verder genieten we volop van de omgeving. Het is hier erg mooi en we kunnen er nu eindelijk ook iets van zien. We stoppen zelfs een paar keer op de vluchtstrook om enkele foto’s te maken. Voor Nederlanders is zo iets misschien raar, maar voor Chinezen echt niet. Die gebruiken de vluchtstrook ook als bushalte en als verkoopplaats voor appels.

Tegen 15.30 uur zijn we in Yanan en na wat zoeken vinden we ook het hotel dat Gabrielle op het oog heeft, het Yasheng Hotel (Yàshèng Dàjǐudiàn / 亚圣大酒店). We gaan naar de balie, krijgen een prima kamer te zien en checken in (kosten 190 rmb per nacht voor twee personen).

Eerst rommelen we nog wat op onze kamer. Zo drinken we voor het eerst koffie op basis van de door ons zelf meegebrachte zakjes oploskoffie. Het kost nog wel wat moeite om de waterdispenser aan de gang te krijgen zodat daar warm water uit komt, maar de schakelaars bij het bed bieden uitkomst.

Vervolgens gaan we naar buiten voor een rondje door de omgeving. We vermaken ons prima met het bekijken van gebouwen, het verkeer en allerlei winkels. We kunnen overigens wel merken dat hier minder westerse toeristen komen, we krijgen meer bekijks.

De boeken beschrijven Yanan als een behoorlijk saai stadje. Misschien juist wel daarom valt het ons mee. Er is een heel aardig centrum met de standaard winkeltjes, maar ook met een aantal mooie kledingzaken en een heel behoorlijk warenhuis waar we wat brood en beleg kopen voor ons ontbijt van morgen. Verder zien we ook redelijk wat bouwkransen, gebouwen die nog niet zo lang geleden gebouwd zijn en gebouwen waar het teken voor de sloop op geschilderd is. Oftewel, volgens ons doet Yanan behoorlijk mee in het Chinese proces van stadvernieuwing.

Tegen 19.00 uur zijn we weer terug bij ons hotel. We gaan eten in het restaurant dat op de bovenste (15^e of naar Nederlandse telling 12^e) verdieping van het hotel zit. Dit zou ronddraaien. Als we aankomen draait het niet, maar we zitten nog geen vijf minuten of we beginnen te draaien. Tegen de tijd dat we ons eten op hebben, hebben we net een compleet rondje gemaakt.

Het eten bestellen doen we deze keer met de kaarten die we bij Xiao Wang's Home Restaurant (小王府) in Peking gekocht hebben. Helaas hebben ze een paar dingen niet maar uiteindelijk eten we heel behoorlijk. Het slechtst is eigenlijk het bier dat we krijgen, dat lijkt meer op appelsap dan op bier.

Voor de rest straalt het restaurant veel vergane glorie uit. Maar ja voor 68 rmb voor een diner voor twee personen mag je natuurlijk ook niet alles verwachten.

Na het eten gaan we naar onze kamer en om even na 22.00 uur liggen we te slapen.

Maandag 9 oktober 2006

Yanan bekijken (Treasure Pagoda, Yangjialing Revolution Headquarters, Yanan Revolutionary Museum, Wangjiaping Revolution Headquarters, Qingliang Shan (met de Ten Thousand Buddha Cave) en een taoïstisch klooster)

Vandaag gaat de wekker om 7.45 uur. We willen proberen om wat eerder op te staan en wat eerder naar bed te gaan zodat we wat meer van het daglicht kunnen genieten. We ontbijten op onze kamer en om even na 9.30 uur staan we buiten. Tjonge het is fris ! Jacob is blij dat hij vandaag voor de tweede keer deze vakantie zijn afritsbroek en niet zijn korte broek heeft aangetrokken. We trekken snel nog een extra shirt aan.

Ons eerste doel is de Treasure Pagoda (Bǎo Tǎ / 宝塔). Dit omdat we dan de zon in de rug hebben als we over de stad kijken. Achteraf is deze keus nogal discutabel omdat het zicht 's middags veel helderder blijkt te zijn.

De entree voor het park vinden we bijzonder hoog, 41 rmb per persoon. Maar op het bord naast het loket staat in de Engelse vertaling een nog veel hoger bedrag, 41 dollar per persoon. Eigenlijk is dit park een heel gewoon parkje met behoorlijke steile trappen. Halverwege staat een pagode (entree 10 rmb per persoon) waar we deze keer maar eens niet in gaan. Je kunt namelijk ook gewoon nog een stuk verder lopen, of eigenlijk traplopen, en dan kom je bij een gebouwtje dat nog veel hoger ligt dan de top van de pagode.

Dit gebouwtje zit op slot, maar er komen net als wij er zitten uit te rusten van de klim een paar Chinezen aan (met een auto) waarvan er één een sleutel heeft. Waarschijnlijk moet een van de andere Chinezen geïmponeerd worden. Wij kijken even naar binnen en zien een grote trom die we even later ook horen. Verder is er volgens ons niet veel te zien.

Terug gaan we niet via de trappen maar via de weg. Na ongeveer vijf kwartier staan we weer beneden. Wat ons erg opvalt is dat het er allemaal erg nieuw uitziet. We zien ook dat men sommige stukken van de weg nog verder aan het opknappen is. Fijn dat men dit allemaal heeft gedaan voordat wij kwamen. Wij vonden het een leuke wandeling.

Als we later het kaartje aan de achterkant van ons toegangskaartje nog eens goed bekijken zien we trouwens dat we ook nog naar een grot hadden gekund. De volgende keer misschien.

Onze tweede attractie van de dag is het Yangjialing Revolution Headquarters (Yángjiālíng Gémíng Jiùzhǐ / 杨家岭革命旧址), een attractie die wel in onze Lonely Planet en niet in onze Rough Guide staat. Het ligt een paar kilometer uit het centrum, dus nemen we een taxi om er te komen.

In het Yangjialing Revolution Headquarters zijn een vergaderzaal en wat huizen te zien die de communisten (onder andere Mao Zedong) in de jaren 1938 – 1947 hebben gebruikt. Dit is één van de drie plaatsen in Yanan waar je dit soort gebouwen kunt zien en deze drie plaatsen zijn samen met het bijbehorende museum de grote toeristische attractie van Yanan. De Lange Mars is in de buurt van Yanan geëindigd en Yanan is daarna een aantal jaren de hoofdstad van het communistische gebied in China geweest. De nationalist (Kuomintang) heersten toen nog over grote delen van China.

De entree is 11 rmb per persoon (als we het ons goed herinneren). In tegenstelling tot wat er in de Lonely Planet staat zijn er wel Engelstalige informatieborden. Hierdoor krijgen we een beeld van wat de gebouwen voorstellen. De gebouwen zijn erg somber van inrichting en sommige zijn grotwoningen. Deze streek is bekend om zijn grotwoningen en in en rond Yanan zijn er op dit moment nog veel in gebruik.

In diverse gebouwen hangen foto's maar de bijschriften daarbij zijn vrijwel altijd alleen in het Chinees, dus daar snappen we niet veel van. Ook hier is men volop bezig om alles op te knappen. Het meeste is gelukkig al klaar waardoor we lekker kunnen rondkijken.

Binnen drie kwartier zijn we hier uitgekeken. We vinden het nog iets te vroeg voor de lunch en besluiten te voet richting het centrum te lopen om zo bij het Yanan Revolutionary Museum (Yán'ān Gémíng Jìniànguǎn / 延安革命纪念馆) te komen. Het is iets verder dan we dachten, maar goed te lopen. Maar als we aankomen op de plek waar het museum volgens ons moet zijn zien we alleen wat mannen die aan het vegen zijn en een enorm bord. Voor de zekerheid vragen we het aan een Chinees die we zien rondlopen en inderdaad we zijn op de locatie van het Yanan Revolutionary Museum. Dit is vandaag onze derde attractie en ook de derde plaats waar men de zaak aan het opknappen is. Helaas zijn ze hier nog lang niet klaar, sterker nog, ze zijn net klaar met slopen. Alles is weg, alleen de fundering ligt er nog. Wel staat er een bord met hoe het worden moet. De entree is gratis maar dan heb je ook niets.

We zoeken een plekje om te zitten en eten de broodjes en koekjes die we bij ons hebben op. Zo dat was onze lunch. Op naar de vierde attractie. We lopen weer verder richting het centrum en komen bij het Wangjiaping Revolution Headquarters (Wángjiāpíng Gémíng Jiùzhǐ / 王家坪革命旧址). Dit is ongeveer hetzelfde als het Yangjialing Revolution Headquarters. Alleen zien we hier iets minder borden met Engels en is men hier ook aan het opknappen maar iets minder ver gevorderd. We kopen twee kaartjes (16 rmb per stuk) en lopen een rondje. Handig die borden die aangeven hoe je moet lopen. Zeker omdat een deel van het museum aan de andere kant van een klein straatje ligt. Hier zijn iets meer foto's te zien. Het valt ons echter op dat we sommige foto's al vaker hebben gezien. We vermoeden zelfs dat we een enkele foto vandaag drie keer zien. Maar ja, het ziet er allemaal wel aardig uit en men doet zijn best om de communistische visie op de geschiedenis van China te verkopen. Verder zijn er enkele gebouwen waar we niet in (bij) mogen maar dat komt volgens ons omdat die gebouwen gewoon bewoond worden.

Na een half uur zijn we klaar met het rondje en hebben we voor vandaag wel weer genoeg communisten gezien.

We lopen verder richting de Qingliang Shan (Qīngliáng Shān / 清凉山). We kopen weer twee kaartjes (31 rmb per stuk) en lopen de berg op. Volgens het bord bij de ingang zijn er enkele paden en diverse gebouwen. Al vrij snel komen we bij het mooiste gebouw, de Ten Thousand Buddha Cave (Wànfó Dòng / 万佛洞), wat volgens ons gewoon een tempel is, maar wel een hele mooie. Naast de gebruikelijke grote buddha's die deze keer ook erg aardig zijn, bevat deze tempel nog heel veel meer buddha beelden. De hele binnenkant van alle muren is namelijk bedekt met kleine

buddha beelden. Dit doet ons denken aan wat we gezien hebben bij de Longmen en de Yungang Caves.

Als we verder omhoog lopen wordt het pad een beetje vaag. Maar ja, dat geeft niet. We hebben al gemerkt dat men ook hier aan het opknappen is (ja, alle attracties waar we vandaag geweest zijn is hem aan het opknappen, verbouwen, of herbouwen, het lijkt wel of iemand besloten heeft dat Yanan aantrekkelijk moet worden voor toeristen). Dus een stukje over een onverhard pad daar geven wij niets om.

Dan staan we ineens bij enkele verlaten grotwoningen. Dit biedt ons de kans om eens wat rond te kijken hoe dit soort woningen er nu eigenlijk uit zien. Dit gaat makkelijk omdat men de gevel gesloopt heeft. Jammer alleen dat men al dat afval in de achterbleven ruimtes heeft gegooid. We maken een paar foto's en lopen weer verder.

Dan wordt het toch even lastig, ons pad loopt via een steegje tussen een paar huisjes door en wij denken dat dit niet goed kan zijn. Maar een oude Chinese man die ons ziet lopen stuurt ons toch verder. Als we tussen de huisjes door zijn gelopen zijn we er nog niet. We zoeken nog wat en klimmen over een muur om zo bij een volgend tempeltje en een trap naar beneden te komen. Dit gaat prima totdat we bijna beneden zijn, dan staan we aan de andere kant van een dicht hek waar we op de heenweg ook al voor stonden. Gelukkig is het muurtje naast het hek maar een meter hoog en dus staan we vrij snel weer aan de goede kant van het hek en even later weer op de openbare weg. We vonden het een leuke wandeling (van bijna vijf kwartier) maar vooral vanwege die ene tempel en het stuk dat waarschijnlijk niet de bedoeling was.

Het is inmiddels even na 15.30 uur en we willen vandaag nog een attractie doen. We hebben gisteren en vandaag al regelmatig iets gezien wat op een enorme tempel lijkt, daar willen we wel eens gaan kijken. Het staat echter in geen van onze boeken beschreven.

Op ons gevoel lopen we een straatje in. Dit is echter wel een erg klein straatje om de toegang tot zo'n groot complex te zijn. Dus nadat we het straatje bekeken hebben willen we terug lopen. Maar dan is er weer een oud mannetje dat zegt dat we verder moeten. Hij loopt zelfs een stuk met ons mee. En inderdaad hij heeft gelijk, wij komen via een flinke klim bij een enorm klooster.

Voor zover wij kunnen oordelen is het een taoïstisch klooster en behoorlijk nieuw, er wordt nog aan gebouwd. We kijken wat rond en vinden de trappen in het complex erg steil. Ondanks dat het nieuw is vinden we met name de tekeningen in de verschillende gebouwen mooi.

Onderweg komen we nog een mannetje tegen dat ons een kaartje wil verkopen. Maar daar trappen we niet in, volgens ons is hij namelijk geen echte kaartjesverkoper. Dus lopen wij gewoon langs hem heen. Maar als we ergens anders vier Chinezen bij een soort gelijk mannetje kaartjes zien kopen doen wij dat toch ook maar. Voor 2 rmb per persoon je geweten sussen is natuurlijk erg goedkoop.

Als we helemaal boven zijn zien we dat je hier ook met de auto kan komen en er nog een derde pad is. Via dit paadje komen we uiteindelijk in hetzelfde straatje als op de heenweg uit. Alleen lopen we nu door een oud (arm) buurtje in plaats van een nieuw aangelegd pad (trap).

Het is bijna 17.00 uur als we weer onderaan de berg (heuvel) staan. We zijn behoorlijk moe en hoeven wat ons betreft dus ook niet veel meer te bekijken. We willen alleen nog wel even boodschappen doen voor morgen. Verder hebben we vandaag twee keer een wasserette voor auto's gezien en de auto is behoorlijk smerig. Dus rijden we nog even naar een wasserette om de auto te laten wassen. Dit doen ze in Yanan zeker niet slechter dan in Peking.

Tegen 18.00 uur is de auto weer schoon en gaan we op zoek naar wat te eten. We zijn erg moe (lui) en rijden een rondje met de auto, we zitten er nu toch in. We zoeken iets van een groot restaurant wat er iets beter uit ziet dan gemiddeld. Helaas, zoiets vinden we niet.

Uiteindelijk brengen we toch de auto naar het hotel en gaan we te voet opzoek naar een restaurant dat we gisteren zagen. Helaas dat vinden we niet en we komen uiteindelijk terecht in een klein restaurantje. Eten bestellen doen we deze keer door rond te lopen en wat dingen bij anderen op tafel aan te wijzen. Het eten is redelijk.

Als we terugkomen in ons hotel doet onze kamersleutel het niet meer. Wij terug naar beneden. De dame achter de balie heeft een heel verhaal waar we niets van snappen. Het enige wat wij steeds zeggen is dat we het niet begrijpen en nog een nacht willen blijven. Uiteindelijk komt het er dan toch uit “money” zegt ze. Dat dachten wij wel. De 400 rmb die we gisteren betaald hebben was volgens ons al wat weinig voor twee nachten slapen en de borg. Dus betalen we nog 200 rmb waarna we onze kamer weer in kunnen.

Uiteindelijk is het 20.30 uur als we op onze hotelkamer komen. We bekijken de foto's van deze dag, lezen en schrijven nog wat en even na 22.30 uur liggen we in bed.

Dinsdag 10 oktober 2006

Bezoek aan de Hukou Falls, reis door de bergen richting Houma

Vandaag zijn we lekker vroeg, om 7.30 uur op. Na een ontbijt op onze hotelkamer checken we uit, we krijgen 210 rmb terug. Om 9.00 uur zitten we in de auto richting de Hukou Falls. Eerst rijden we een stuk terug over de snelweg die we eergisteren ook hadden.

Na een klein uurtje verlaten we bij Fuxian (富县) de snelweg en nemen we de provinciale weg nummer 309. In Yichuan (宜川) stoppen we even om te tanken. De 309 is een heerlijk rustige weg (dit blijkt later een oorzaak te hebben) en loopt door een erg mooie omgeving, bergen, riviertje, etc. Allemaal erg leuk.

Even voor 12.00 uur bereiken we de Gele Rivier (Huáng Hé / 黄河) en een paar minuten later de parkeerplaats bij de Hukou Falls (Húkǒu Pùbù / 壶口瀑布). De Hukou Falls schijnen de grootste watervallen in de Gele Rivier te zijn.

Op de parkeerplaats worden we aangesproken door een Deen. Hij is met zijn vrouw en zoon(tje) met een bus naar de waterval gekomen en wil (net als wij) richting Pingyao (Píngyáo / 平遥) maar schijnt gedoe te hebben met de chauffeur en geen bus of iets dergelijks te kunnen krijgen. Wij vinden het een beetje raar, volgens ons kan het vinden van een bus of een taxi hier toch niet zo'n probleem zijn. Maar oké, als jullie met z'n drieën op de achterbank willen, vinden wij dat prima. Als we zelf gedoe hebben vinden we het ook prettig als er mensen zijn die ons helpen.

Vervolgens gaan we bij de watervallen kijken, waar we in het totaal bijna anderhalf uur rondhangen. Ondertussen lunchen we en genieten we van het geweld van het water. De Hukou Falls zijn zonder meer de moeite van de reis waard. Ook al omdat de reis geen straf is.

De waterval zelf is eigenlijk een beetje raar. Op deze plaats heeft de Gele Rivier een brede rivierbedding. En dan ineens blijkt er in de rotsbodem een zacht stuk te zijn geweest waardoor er een geul van 10 tot 20 meter breed is uitgesleten die een meter of 40 diep blijkt te zijn. Wat er nu gebeurt is dat al het water dat door die brede rivierbedding loopt naar beneden valt in deze smalle geul in. Dit geeft een bijzonder geinig effect.

Tegen 13.30 uur stappen we met onze drie lifters in de auto om verder te rijden. Als we na een paar honderd meter bij de brug over de Gele Rivier komen wordt ineens heel veel duidelijk. De brug wordt vervangen, de oude is al gesloopt en de nieuwe nog (lang) niet klaar. Vandaar dat het zo rustig was op de heenweg en onze Deen geen bus richting Pingyao kon vinden. Lekker, wat nu ? ! De Chinese vrouw van de Deen weet ons te vertellen dat de dichtstbijzijnde brug naar het zuiden is. We bekijken onze kaart en inderdaad, er zijn twee opties, naar het zuiden, hemelsbreed ongeveer 50 kilometer en over de weg ongeveer twee keer zo ver. Of naar het noorden wat minstens twee keer zo ver is. In beide gevallen moeten we over kleine wegen waardoor zelfs terug naar de snelweg en dan via Yanan richting Taiyuan een optie is. We besluiten voor de zuidelijke route te kiezen.

Terug in Yichuan gaan we nu linksaf de 214 op en een stuk later weer linksaf de 304 op. Afgezien van het feit dat de weg soms wel erg klein wordt en we ons afvragen of we goed rijden (wat we dus wel doen), is dit een erg mooie route. De wegen zijn echte bergwegen waarbij de bergen in de eerste helft behoorlijk begroeid zijn. Op dit moment staan de bomen in herfstkleuren wat een erg mooi gezicht is. De tweede helft zijn de bergen wat kaler en het landschap daarmee wat ruiger, ook erg aardig.

De weg is verder prima. Met uitzondering van een aantal bochten waar geen asfalt ligt maar we over een enorm hobbelige rotsbodem (of iets dergelijks) rijden. Gelukkig blijven onze banden heel en zo hebben de vering en de schokbrekers ook wat te doen.

In het totaal rijden we over drie of vier bergtoppen waarbij de laatste het spectaculairst is. Daar rijden we namelijk een paar kilometer over een richel waardoor je aan beide kanten van de weg een afgrond hebt. En ook op deze richel blijken dorpjes te zijn.

Na deze richel, we zitten dan inmiddels ruim 2,5 uur in de auto, wordt alles anders. We komen in een mijnbouwgebied zoals wij nog nooit gezien hebben. Er komen steeds meer vrachtwagen op de weg. Het zicht wordt minder. Het wegdek wordt slechter. Het absolute hoogtepunt (of juist diepte punt) is een dorpje een stukje voor we de 108 bereiken. Dit dorpje ligt in een dal en hier staan grote installaties en er is een overslagplaats waar kolen in treinwagons worden geladen.

Alles is hier zwart. Het zicht is beperkt. Overal rijden vrachtwagen die dikke rookpluimen uitstoten. En toch wonen en werken hier ook mensen. Wij zouden hier nog geen nacht willen slapen, zo slecht moet de lucht hier zijn. Nee, vergeleken met dit dorp moet Peking echt heel erg schone lucht hebben.

De weg zit inmiddels vol met gaten, het is soms stoffige en dan weer blubberig. De vrachtwagenchauffeurs proberen om de gaten heen te rijden waardoor het verkeer een grote chaos is waarbij het regelmatig voorkomt dat tegenliggers elkaar rechts in plaats van links passeren.

De puinhoop is zo groot dat het niet eens in ons opkomt om een paar keer te stoppen en foto's te maken. Gelukkig vraagt onze Deen een keer of hij foto's mag maken waardoor we zelf nu ook wat foto's hebben.

Als we even ten oosten van Hancheng (韩城) de 108 bereiken wordt het allemaal iets, maar niet veel, beter. Er heerst dan ook een gevoel van opluchting in de auto als we om 17.10 uur eindelijk de Gele Rvier oversteken. Dit is "maar" 3,5 uur later dan verwacht en we zitten nu ook nog een stuk zuidelijker dan gepland.

Maar we zijn de rivier over en we durven nu weer iets van een planning voor de rest van de dag te maken. Eigenlijk hadden we nog een klooster in de buurt van Linfen (Línfēn / 临汾) willen bekijken, maar dat is allang geen optie meer. Onze gasten willen graag naar Pingyao en zij kunnen daar voor ons goedkoop een kamer in de oude stad regelen. Zelf willen best (graag) nog een nachtje in Pingyao slapen. Dus besluiten we dat Pingyao ons doel wordt (blijft).

Maar ja, Pingyao is nog wel een eind rijden. Eerst moeten we nog een paar uur rijden voor we bij de snelweg richting Pingyao zijn en het begint al donker te worden. Verder moeten we nog een keer tanken en wat eten is ook wel handig.

Dus wordt het een bezoek aan Houma (侯马) waar we even na 19.00 uur aankomen. Het is inmiddels helemaal donker. Een benzinepomp hebben we snel gevonden. Een restaurant is een stuk lastiger. Na een klein rondje komen we terecht bij de CBC, de Chinese versie van de KFC.

Tegen 20.30 uur zitten we weer in de auto en twee uur (en 210 kilometer) later zijn we bij ons hotel in Pingyao. Dit hotel (vlak bij de Bell Tower) is wat minder authentiek dan wat we een week geleden hadden, maar is verder prima. Vooral ook omdat wij hier voor 160 rmb mogen slapen. Wel is er nog wat gedoe met het parkeren van de auto. Eerst moet Jacob met een meisje naar de parkeerplaats een stukje verderop. Daar blijkt de auto toch niet te kunnen staan en moet Jacob wachten totdat er een mannetje komt. Hij stapt in en Jacob mag vervolgens draaien en de 300 meter naar het hotel terug rijden. Daar moet hij de auto tegen de stoep parkeren, 10 centimeter van de

plaats waar de auto een half uur geleden stond. Het mannetje zal de rest van de nacht op onze auto passen.

Wij vinden het allemaal prima en willen vooral naar bed, wat we dan ook doen. Voordat we in bed liggen weet men ons nog te vertellen dat onze auto morgen voor 9.30 uur weg moet zijn want dan gaan de hekken van het voetgangersgebied, waar we binnen staan, dicht.

Woensdag 11 oktober 2006

Reis van Pingyao naar Taihuai, geldgebrek

De wekker staat op 8.30 uur maar die horen we niet. We zijn al veel eerder wakker vanwege het geluid dat andere gasten maken. Dit is trouwens een probleem in vrijwel alle hotels waar we deze vakantie slapen, ze zijn nogal gehorig.

Jacob staat om 7.45 uur onder de douche wanneer Gabriëlle het bericht krijgt dat de auto niet om 9.30 uur maar om 8.30 uur weg moet. Toch wel handig dat we vroeg wakker zijn. Verder vertelt men dat er een gratis ontbijt op ons staat te wachten. Dat willen we dan wel op ons gemak opeten. Dus laadt Jacob de meeste spullen in de auto en brengt die naar een parkeerplaats buiten de oude stad. Als hij terugkomt is Gabriëlle ook helemaal klaar maar blijkt ons ontbijt toch niet gratis te zijn. We ontbijten en kletsen nog wat met onze passagiers van gisteren en rond 9.30 uur lopen we nog even de stad in. We zijn grote fans van Pingyao en willen nog even wat sfeer opsnuiven. Dit combineren we met een bakje koffie.

Even na 10.30 uur zitten we in de auto richting Wutaishan (Wútái Shān / 五台山). We zien voor het eerst deze vakantie een ongeluk op de snelweg. Een busje is tegen de vangrail gereden en omgeslagen. Het lijkt allemaal wel mee te vallen.

Even voorbij Taiyuan (Tàiyuán / 太原) tanken we en bedenken we dat we misschien geld hadden moeten pinnen. In Pingyao (Píngyáo / 平遥) kan dat zonder meer. In Taiyuan ook vast wel, maar of we kunnen pinnen waar we heen gaan, dat is maar zeer de vraag.

We besluiten niet terug te gaan naar Taiyuan maar in de eerst volgende grote plaats, Xinzhou (忻州), ons geluk te proberen. Volgens de borden is de afslag naar Xinzhou ook de afslag richting Wutaishan dus dat komt mooi uit. In Xinzhou zijn banken zat. We vinden er een stuk of acht en een postkantoor met een pinautomaat. Helaas kunnen wij op geen enkele plek een pinautomaat vinden die ons geld wil geven. Dat is toch een beetje een probleem.

Uiteraard zijn we te eigenwijs om terug te gaan naar Taiyuan. We gokken op de Bank of China die volgens de Lonely Planet in Taihuai (Táihuái / 台怀) is. Taihuai is het dorpje midden in het gebied dat Wutaishan heet.

We vervolgen onze weg en die is prima en ook erg mooi. Dit niet in de laatste plaats vanwege de herfstkleuren. Tegen 16.00 uur komen aan de grens van Wutaishan. Deze grens is heel eenvoudig te herkennen, daar staan namelijk tolpoortjes. Men is duidelijk ingericht op bussen want alleen de bestuurder mag in de auto blijven zitten. Alle passagiers moeten de auto uit en door aparte poortjes naar binnen. De tol (entree) is 90 rmb per persoon, zoveel geld hebben we nog wel.

In Taihuai vinden we twee banken. Bij de eerste bank is helemaal niets te beleven en bij de tweede, de Bank of China uit de Lonely Planet, heeft men zelfs een papiertje met een tekst die zegt dat men niets doet met buitenlandse valuta en zwaaien met bankpasjes en creditcards helpt ook niet. Oké, dat weten we dan.

De volgende (niet zo kansrijke) optie is een hotel vinden waar we met onze creditcard kunnen betalen. Het is tenslotte een toeristische plaats dus dat zou misschien kunnen. We gaan zo'n beetje alle (een stuk of negen) grote hotels langs die we zien. Er is er zelfs een die in principe onze

creditcard wil accepteren, maar wanneer men hem door het apparaat haalt, schijnt er geen autorisatie te komen waardoor men ook hier onze creditcard weigert. Dit wordt dus ook niets.

Dan maar geld tellen. We hebben nog ruim 800 rmb. We moeten nog een keer tanken voor we in Peking zijn, dat kost 200 rmb. Dus hebben we ruim 600 rmb voor twee dagen. Dit is niet onmogelijk.

We gaan op zoek naar een hotel dat Gabrielle in de Lonely Planet heeft gevonden. Dat kunnen we echter niet vinden dus kiezen we zo maar iets. Het is een beetje een sjofel hotel en men vraagt 120 rmb voor een kamer. Prima, wij betalen dus 200 rmb voor twee nachten. Zo houden we ruim 400 rmb over voor twee dagen, het wordt steeds beter.

We kunnen dit hotel (Mt. Wutai Arts and Crafts Hotel) overigens niet aanbevelen, al is de prijs/kwaliteit verhouding niet eens zo slecht. De bedden zijn goed. Wel hard, maar niet harder dan in andere (duurdere) hotels. De kamer is redelijk schoon. Het grote minpunt is echter de douche en het toilet. Er is geen warm water. Uit de warmwaterkraan komt iets minder koud water. En na een dag loopt ons toilet niet goed meer door. Aangezien we maar twee dagen blijven is dit net te doen. Op de kamer zelf is geen warm water, maar als we naar het bijbehorende restaurantje gaan kunnen we net zoveel heet water krijgen als we willen. Wat wel een beetje (of eigenlijk heel erg) raar is, is dat we geen sleutel van onze kamer krijgen. De mevrouw die ons helpt heeft er een heel verhaal over, waar we niets van snappen. Maar ja, eigenlijk vinden we het ook niet zo'n probleem. Het betekent alleen dat we alles van waarde telkens met ons mee moeten nemen, of, en dat is sowieso misschien wel de beste optie, in de auto leggen.

Nadat we ingecheckt hebben, blijven we lekker op onze hotelkamer. We vinden het buiten namelijk erg koud. De afgelopen anderhalve week kon je eigenlijk iedere dag op je korte broek lopen. Alleen in Pingyao was het iets frisser. Maar hier moeten we echt een lange broek, een trui en een jas aan als we naar buiten gaan. Gelukkig hebben we wel wat warme kleren bij ons, maar het houdt niet over.

Samen met de kachel die het een beetje doet en de zelfgemaakte koffie weten we ons net zo'n beetje warm te houden. Ondertussen spelen we voor het eerst deze vakantie een spelletje. Heeft dat koude weer toch ook nog voordelen.

Tegen 19.00 uur gaan we naar buiten om wat te eten te zoeken. Zo voelt het een beetje want we hebben het hele dorp al een paar keer gezien en hebben daarbij niet echt een restaurant gezien dat ons aanstaat. We lopen dus nog een rondje en gaan uiteindelijk maar het drukste tentje in dat we zien. Dat blijkt zowaar een hotpot restaurant te zijn. Dat geeft de mens moed, hotpotten is meestal prima. Met wat langs tafels lopen, handen en voeten en een beetje Chinees bestellen we ons eten. Het smaakt eigenlijk prima en kost 71 rmb, kijk dat is ruim binnen ons budget.

Als we net zitten te eten komt er nog een Duits stel binnen. Zij zijn acht weken op vakantie in China en zijn met de bus uit Datong (Dàtóng / 大同) gekomen. Het schijnt daar op dit moment heel erg te zijn met de kolenlucht. Zij hebben dezelfde problemen als wij, weinig geld en spreken helemaal geen Chinees. Wij helpen ze een beetje met bestellen en maken voordat we weggaan nog een praatje. Pingyao is hun volgende stop dus tippen wij hen nog even over het Yide Hotel.

Even na 21.00 uur zijn we weer op onze kamer. Het is er net warm genoeg om nog een poosje op te blijven. Dus doen we nog een spelletje, we hebben geen zin in lezen of verslagen schrijven. Tegen 22.00 uur gaan we naar bed.

Donderdag 12 oktober 2006

Wandeling door de bergen van Wutaishan

Van is onze laatste echte dag van de vakantie, morgen rijden we terug naar Peking. Het plan voor vandaag is om te gaan wandelen. In Wutaishan (Wùtái Shān / 五台山) zou dat goed moeten kunnen. Wutaishan betekent tenslotte zoiets als “de vijf bergentoppen”. Het centrale drop in deze streek is Taihuai (Táihuái / 台怀). Daar zijn ook alle hotels en in de buurt van dit dorp liggen de meeste tempels en kloosters. Wutaishan is namelijk een van de vier buddhistische bergen in China wat betekent dat in dit gebied heel veel buddhistische tempels en kloosters zijn. Op iedere bergtop die die er toe doet één en op diverse hellingen en in enkele dorpen nog een paar extra.

Wij hebben de afgelopen dagen echter wel genoeg tempels en kloosters gezien en willen gewoon wat gaan wandelen in de bergen. Nadat we zijn opgestaan, gaat lekker snel als de douche geen warm water geeft, ontbijten we op onze hotelkamer en lopen we het dorp in. Op zoek naar een kaart van het gebied en wat cakejes en drinken voor onze lunch.

We vinden het buiten maar fris, volgens de thermometer van onze auto was het rond 9.00 uur 7° C. Gelukkig hadden we naast onze T-shirtjes en korte broeken toch ook nog wat warme kleren ingepakt. Maar we hebben ons er zonder meer op verkeken dat Taihuai op iets van 1.700 meter hoogte ligt en het hier dus wel wat frisjes kan zijn in oktober.

Tegen 10.15 zijn we er helemaal klaar voor, we hebben eten en drinken en iets wat op een kaart lijkt, maar zonder meer totaal ongeschikt is als wandelkaart. Dus bekijken we de kaart en overleggen waar we heen zullen gaan. De hoogste bergen zijn hier tussen de 2.500 en net iets meer dan 3.000 meter hoog. Het lijkt ons wel wat om zo'n berg te beklimmen. Er helemaal heen lopen is misschien wat ver dus willen we proberen om met de auto zo'n hoge berg op te rijden en dan een stuk over een bergkam te lopen.

Dit plan mislukt omdat de berg waar we naar toe willen buiten het tolgebied ligt. Als je je vingerafdruk achterlaat schijn je er wel uit en zonder betalen weer in te kunnen, maar dit gedoe hebben we geen zin in. Onder omdat wanneer dit misgaat we opnieuw entree moeten betalen en dat hebben we op dit moment geen geld voor. Dus we parkeren de auto bij de tolhokjes en beginnen daar maar met omhoog lopen.

In het totaal zijn we ongeveer vijf uur onderweg, in ruim drie uur omhoog en in een kleine twee uur weer naar beneden. Het gebied is erg mooi om te wandelen alleen ontbreekt het er aan echte wandelpaden. Omhoog zoeken we zelf onze weg waarbij we een stukje gebruik maken van wat een oud wagenpad lijkt en een keer een stukje lopen over een door de los rondlopende paarden uitgesleten pad. Maar hoofdzakelijk lopen we gewoon een beetje over het gras etc. ongeveer de kant op waar we heen willen.

Op de terugweg lijken we een bewegwijzerd pad gevonden te hebben. Er staan paaltjes met Chinese tekens en pijlen. Dit pad is echter wel erg steil. En dat terwijl we toen we boven waren het er over hebben gehad om via de weg terug te lopen, want dan zouden we niet zo steil naar beneden hoeven te lopen. Maar ja, aan het begin zag het er wat minder steil uit en vooral ook veel korter dan over de weg. En ach, de spierpijn is voor (over)morgen. Achteraf denken we trouwens dat de paaltjes betrekking hebben op een leiding of iets dergelijks die daar wel zal lopen en niet bedoeld zijn als wegwijzers voor een wandelpad.

We schatten dat we tussen de 500 en 700 meter omhoog zijn gelopen. Helemaal boven zien we naast een weg een Stoepa en iets waarvan we dachten dat het een tempel of een klooster zou zijn. Dat blijkt dus niet zo, het is een ommuurde binnenplaats met daar binnen enkele huisjes (erg handig

als je van boven komt, kan je nog een ergens overheen kijken). Verder begint bij dit gebouw ook de “bewegwijzerde” route naar beneden.

De weg die we boven zien is geen doorgaande weg, maar de weg naar het Lingying klooster (Língyíng Sì / 灵应寺). Dit klooster ligt op de noordelijke piek, een berg van 3.054 meter hoog. We schatten dat dit de hoogste berg in de omgeving is. Als we goed kijken zien we wat witte vlekken en als we nog eens kijken denken we dat dit (eeuwige) sneeuw is. Dat willen we wel eens van dichtbij bekijken, dus als we morgen toch deze kant op moeten, moeten we er maar eens heen rijden, lopen is (veel) te ver.

Rond 15.45 uur zijn we weer bij de auto en een kwartiertje later zijn we weer bij ons hotel. Moe, maar voldaan blijft Gabrielle nog even in de auto zitten terwijl Jacob met een emmer die hij op de gang vindt en twee kleine handdoeken van het hotel de voorruit van de auto wast. Een wat minder net hotel heeft ook zo zijn voordelen.

Vervolgens kijken we even naar de route van morgen. Het is nog ongeveer vier uur rijden (dachten we toen, inmiddels weten we beter). Dat zouden we ook vandaag nog kunnen doen. Dat klinkt wel heel erg aantrekkelijk, lekker om 20.00 uur thuis. Maar ja, we willen wel nog naar de sneeuw gaan kijken en we zijn ook best een beetje moe. Laten we het maar niet doen, kunnen we morgen nog een dagje rustig aan doen en zijn we morgenmiddag mooi op tijd thuis. Achteraf blijkt dit een heel verstandige beslissing te zijn geweest.

De rest van de dag vullen we met foto's kijken, lezen, verslag schrijven, eten en een beetje muziek luisteren. Als we naar buiten gaan om wat te eten blijkt het inmiddels te zijn gaan regenen.

Gelukkig hebben we onze regenjassen bij ons, maar dit maakt wel dat we het allemaal niet zo gezellig meer vinden. We eten in een restaurant vlak bij het CITS-kantoor, op de hoek met de hoofdstraat. We gebruiken onze kaarten van Xiao Wang's Home Restaurant (小王府) weer om eten te bestellen en we eten zowaar voor het eerst sinds vier dagen echt lekker.

Ook deze avond komen we het restaurant een paar Duitse toeristen tegen. Deze keer maken we geen praatje, maar toch hebben we er een verhaaltje over. Net als vrijwel alle buitenlanders in China zijn ze bang om te veel te betalen. Hoge vaste prijzen (zoals in Europa) vindt kennelijk niemand erg, maar als de lage onderhandelbare prijzen (zoals in China) misschien iets minder laag zijn dan voelt iedereen zich ineens afgezet. Zo ook deze mensen. Ze staan dus vijf minuten in het Duits tegen een paar Chinezen te praten, betalen uiteindelijk 70 rmb van een rekening van 90 rmb (ongeveer 9 euro) en lopen het restaurant uit.

Wij zijn veel te blij met het lekkere eten en betalen graag de 96 rmb die op onze rekening staat.

Vrijdag 13 oktober 2006

Bezoek aan de hoogste top van Wutaishan en de reis van Taihuai naar Peking

Nu we het verslag typen weten we ook hoe het komt, het is vandaag vrijdag de 13^e ☺.

We worden lekker op tijd wakker, ontbijten op onze kamer en om even voor 9.00 uur zitten we in de auto. Het plan is om eerst naar de bergtop te gaan die we gisteren gezien hebben en vervolgens naar huis te rijden. We verwachten tegen het einde van de middag thuis te zijn (dat dachten we dus).

Wanneer we bij het weggetje naar de bergtop komen, staan daar twee dikke palen met een hek ertussen. De eerste vraag is of de auto wel tussen die palen door past, de tweede vraag is of we er wel door mogen. Het hek blijkt open te kunnen, maar er lopen twee Chinezen rond (waarvan er één een agent is) en nu durven we niet zo goed zomaar door het hek te rijden. Dus vraagt Jacob maar of het mag, en het mag. Onze auto past net tussen de palen door.

Het is nog een heel stuk rijden naar de top (bijna 20 kilometer vanaf de tolpoort en 10 kilometer vanaf het hek). Boven (op 3.058 meter) is het echt fantastisch. Er ligt inderdaad (redelijk wat) sneeuw. Verder is er het Lingying klooster (Língyìng Sì / 灵应寺) wat men volgens ons aan het opknappen is.

Het is erg interessant om het gedoe rond een konvooi (acht auto's) rond enkele "belangrijke" Chinezen te zien. We moeten trouwens wel kijken want ze blokkeren onze uitrit en om nu luid toeterend aan te geven dat we er langs willen lijkt ons ook niet zo verstandig. Het gaat tenslotte om militairen met een "w"-nummerbord wat gewapende militairen schijnt te betekenen.

De weg naar de top is verhard en loopt nog verder naar een volgende top (met een tempel) dit laatste stuk is niet verhard. Gezien de sporen in de sneeuw zijn er wel mensen die er naar toe rijden. Wij vinden het echter wel prima zo, we hebben nog een lange weg voor ons (veel langer dan we op dit moment vermoeden) en gaan lekker terug, richting huis.

Het eerste stuk tot een eindje voorbij Shahe (沙河) gaat het prima. We genieten nog volop van de bergen, de weg is goed en het verkeer is prima te doen. Dan, de teller staat voor vandaag op ongeveer 100 kilometer, zien we de eerste stilstaande vrachtwagen. Oké, wat is hier aan de hand. We wachten even en rijden over de linker weghelft, een stukje fietspad, een oprit en nog wat hobbels door totdat we echt niet verder kunnen. Klem tussen de tegemoet komende (en stilstaande) vrachtwagens en een muur.

Alles staat stil en muurvast. Naast ons staan zes rijen vrachtwagens en de eerste verkopers van drank en eten hebben zich gemeld. Sommige dingen zijn hier dus goed geregeld. Jacob gaat eens kijken wat er aan de hand is. Een paar honderd meter verderop is een tolpoort en ook daar staat alles vast. In de richting die wij op willen staat het ook na de tolpoort vast. Aan de andere (linker) kant lijkt geen verkeer te rijden. Voor het tegemoetkomende verkeer is ook nog één (van de drie) tolpoort vrij en Jacob ziet hoe een vrachtwagentje (zo'n blauwe driewieler) vanuit onze richting door dit tolpoortje rijdt. Dat willen wij ook !

Jacob loopt terug naar de auto, gebaart nog wat naar een paar chauffeurs dat ze best via een parkeerplaats kunnen rijden om zo langs de stilstaande vrachtwagen te komen en stapt, in de veronderstelling dat het nog wel even gaat duren, weer in. En dan begint de vrachtwagen naast ons zowaar te rijden (hij rijdt de andere kant op als wij). Nu komt er ruimte en kunnen wij verder naar de tolpoort. Samen met nog en stuk of vijf driewielers mogen we er door. We moeten natuurlijk wel de tol van 10 rmb betalen.

We rijden over de linkerweghelft verder. Aan de rechterkant staat het een lange rij stilstaande vrachtwagens. Er is geen tegemoetkomend verkeer. Na een paar kilometer staat er dan toch een vrachtwagen aan de linkerkant. Op dat moment is er net een gaatje aan de rechterkant waar we precies doorheen passen en we komen op een soort parkeerplaats. Hobbelen de hobbelen rijden we verder totdat we de weg weer op moeten. Daar staat alles echt muur vast, we kunnen geen kant meer op.

We stappen uit om eens te gaan kijken wat er aan de hand is. Er staan nog een stuk of vijf vrachtwagen aan de rechterkant en daarna is onze weghelft vrij ! De voorste vrachtwagen lijkt een ongeluk te hebben gehad en heeft geen cabine meer. Voor zover wij kunnen beoordelen heeft men de oude (gedeuikte) cabine van de vrachtwagen gehaald en is men bezig om er een nieuwe op te zetten. Hoe men de nieuwe cabine op deze plaats heeft gekregen (aan alle kanten zien we alleen maar lange rijen stilstaande vrachtwagens, begrijpen we nog steeds niet.

Het ziet er naar uit dat men nog wel een halve dag aan het sleutelen is voordat deze vrachtwagen weer gaat rijden. Dat ziet er niet best uit. We kunnen ook niet door de berm want daar is een afgrond en daar kan je zelfs lopend bijna niet naar beneden. Min of meer berustend lopen we wat rond.

Na enkele minuten begint het bij Jacob toch te kriebelen. Stomme Chinezen, als we de baan naast de kapotte vrachtwagen nu vrij zouden maken (en houden) dan zouden en van beide kanten om de buurt een aantal vrachtwagens door kunnen en zouden wij ook verder kunnen. Om dit mogelijk te maken, zouden er dan eerst een paar vrachtwagen op het terreintje waar wij nu staan moeten gaan staan, dat moet toch te regelen zijn.

Omdat we verder toch niets te doen hebben en anders waarschijnlijk nog meerdere uren moeten wachten, probeert Jacob aan enkele chauffeurs uit te leggen wat hij wil. Hij heeft totaal geen idee of ze hem begrijpen maar ze moeten in ieder geval wel lachen. Ze vinden het waarschijnlijk wel grappig zo'n buitenlander die in bijzonder slecht Chinees wat staat te wijzen en gebaren.

Dan blijkt er ineens ook een agent rond te lopen. Jacob grijpt zijn kans en probeert hem zijn plan uit te leggen, en het blijkt te werken. Na wat gelach begint de agent dingen tegen de chauffeurs te zeggen en nadat wij onze auto achteruit hebben gezet beginnen een paar vrachtwagens ruimte te maken. Binnen een kwartier na aankomst zijn we langs de kapotte vrachtwagen, geweldig, we hadden niet durven denken dat we dit (zo snel) voor elkaar zouden krijgen. We vragen ons alleen wel af of men in staat is om dit gaatje open te houden.

Opgelucht rijden we verder. Komt alles toch nog goed (denken we). Maar na een kilometer staat alles aan onze kant weer stil. Deze keer ligt er rechts een rivier en is er totaal geen zicht op het begin van de rij. Er zit dus niets anders op dan maar te wachten totdat de zaak gaat rijden.

Na een paar minuten blijkt men het door ons gecreëerde gaatje open gehouden te hebben, er sluiten vrachtwagens achter ons aan. Dit is mooi want nu lost de blokkade bij de tolpoort misschien op en kunnen de vrachtwagen die de andere kant op moeten misschien doorrijden waardoor we wellicht ook weer een keer kunnen gaan rijden.

Onder het wachten worden we uitgebreid bekeken door de chauffeurs van de vrachtwagens om ons heen. Ongegeneerd kijken ze door de (open) raampjes en de achterklep als we daar wat moeten pakken. Vooral de trekhaak schijnt men bijzonder te vinden. Er is zelfs een chauffeur die er even op gaat staan (met één voet). Verder worden we regelmatig "lastig gevallen" door verkopers van drank en eten. Gezien de speciale vervoermiddelen die zij bij zich hebben concluderen wij dat dit soort situaties zich hier regelmatig voordoen.

Na een poosje begint de zaak dan toch een beetje te bewegen en doet zich een nieuw fenomeen voor. Ondanks dat er twee rijen met vrachtwagens op deze tweebaansweg staan, zijn er chauffeurs van kleine vrachtwagentjes en busjes die hier tussendoor kunnen kruipen. Hierdoor zorgen ze zo nu en dan voor nieuwe verstoppingen omdat ze zo de linkerweghelpt blokkeren voor tegemoetkomende vrachtwagens (het verkeer op deze weg bestaat voor 95% uit vrachtwagens).

Na enige aarzeling besluiten we deze gewoonte over te nemen. Hierdoor moeten we na een paar honderd meter erg dicht tegen andere vrachtwagens aan gaan staan op de tegemoetkomende vrachtwagens door te laten. Na twee keer hebben we dit wel gezien, vooral ook omdat het aan de andere kant blijft rijden of ook stil staat. We zoeken een plekje tussen de vrachtwagens aan de rechterkant en wachten verder af.

Uiteindelijk begint dan toch langzaam en met horten en stoten te rijden. We staan nog één keer in een rij waar we de inhaaltruc weer doen en komen dan bij een kop-staartbotsing tussen twee vrachtwagens die de andere kant op rijden. Daar heeft men echter wel de andere rijbaan vrijgehouden waardoor we er relatief snel langs kunnen.

Wat we de rest van de dag meemaken is moeilijk te beschrijven. Het is inmiddels 14.00 uur en de laatste twee uur hebben we vijf kilometer afgelegd. Het blijkt dat de weg die we rijden (weg nummer 108) op dit stuk vooral gebruikt wordt door vrachtwagens die kolen vervoeren en weer terug rijden. Bergop heeft de motor het zwaar en gaat het langzaam. Bergaf hebben de remmen het zwaar en gaat het niet sneller.

In de lange afdaling worden de (trommel) remmen erg heet. Eerder deze week zagen we al een vrachtwagen met een aantal verbrande achterbanden en vandaag zien we ook weer een vrachtwagen die een paar achterwielen verloren is. Om dit soort problemen te voorkomen hebben de meeste vrachtwagen watergekoelde remmen. Dit betekent dat men een tank met water aan boord heeft en tijdens de afdaling water op de remmen sproeit. Mocht de tank leeg zijn, dan is dat geen probleem. Op vele plaatsen langs de weg heeft men een soort watertankstations ingericht waar de watertank gevuld kan worden en de remmen nog eens extra gekoeld kunnen worden. Helaas hebben we hier geen foto's van, op een gegeven moment waren we meer bezig met thuis komen dan met foto's maken.

Na de splitsing met de 103 hebben we anderhalf uur geen last van vrachtwagens. Helaas betekent dit niet dat we door kunnen rijden. De doorgaande weg (de 108 loopt van Peking naar Kunming) die we hebben begint nu als een echte bergweg te slingeren, wordt steeds smaller, komt midden door allerlei kleine dorpjes en het wegdek wordt steeds slechter.

De omgeving is echter wel erg mooi en om 15.00 uur stoppen we ergens om wat te eten. We hebben inmiddels geen idee of we wel de goede weg hebben (blijkt achteraf wel de goede weg te zijn, denken we) en hoe laat we vanavond thuis zullen zijn.

Ergens tegen 16.30 uur komen we weer tussen de vrachtwagens te rijden en rond 18.00 uur is het donker. Op dat moment moeten we nog een kleine 100 kilometer totdat we bij de snelweg zijn. We rijden in het donker over een niet verlichte tweebaans provinciale weg (de 112) met vrachtwagens zonder achterlicht, overstekende voetgangers, fietsers zonder licht, tegenliggers met grootlicht en hier een daar een gat of een hobbel in de weg. Oftewel alles wat je liever vermijdt. Gelukkig gaat alles goed en na een laatste stuk over de 107, omdat het laatste stukje van de weg naar de snelweg is afgesloten komen we enkele tientallen kilometers voor Peking eindelijk op de snelweg. Daar hebben we nog de schrik van deze vakantie. Terwijl we een vrachtwagen die op de middelste baan rijdt rechts inhalen zien we voor ons (de snelweg is niet verlicht) ineens een donkere berg opdoemen. Een berg zand, of zoiets denken we. Gelukkig zijn we net voorbij de vrachtwagen en kunnen we naar links om er omheen te rijden. En wat blijkt, iets verder op staat in een parkeerhaven een vrachtwagen met pech. De chauffeur is kennelijk bang dat er iemand tegen zijn vrachtwagen rijdt en heeft daarom maar een paar dennenbomen op de rechter rijbaan gelegd. Echt iets waar je met 120 kilometer per uur over heen wilt rijden.

Het is 20.30 uur als we de vierde ringweg oprijden. Op dat moment hebben we er ongeveer 10 uur over gedaan om ongeveer 400 kilometer af te leggen. Als we ons aan de (Nederlandse) verkeersregels (en gedragsregels) hadden gehouden had het waarschijnlijk nog veel langer geduurd. We rijden nog even langs de bank om geld te halen (in Peking is dit geen probleem) gaan een pizza eten en om 22.30 uur zijn we eindelijk thuis. Een half uur later liggen we volledig uitgeteld in bed. Het was een zware dag waarbij we veel te weinig foto's hebben gemaakt en te weinig van de omgeving hebben genoten. Misschien moeten we nog maar eens terug

Nawoord

Het reizen

In het totaal hebben we in 14 dagen bijna 3.800 kilometer met onze auto gereden. Hierdoor hebben we erg veel tijd in onze auto gezeten. Achteraf zijn we blij dat we met de auto zijn gegaan. Overal waar we geweest zijn kan je ook met de trein en de bus komen. Met de auto ben je echter veel flexibeler en stop je makkelijker langs de weg om een foto te maken.

Hier staat tegenover dat wanneer je alleen naar Xian of Pingyao wilt je volgens ons veel beter met de (nacht)trein kunt gaan. Dat scheelt een hoop tijd en gedoe.

De wegen zijn ons over het algemeen meegevallen. De snelwegen zijn prima, het verkeer op de snelwegen (vooral veel vrachtwagens) maakt echter wel dat je goed moet opletten. Wanneer je op regionale wegen terechtkomt wordt de reistijd onvoorspelbaar. De wegen kunnen heel goed maar ook erg slecht zijn en verder weet je nooit hoe druk het zal zijn.

Tot slot rijden in het donker doe je niet voor de lol. Het zicht is vaak slecht doordat je verblind wordt door tegenliggers. Samen met het feit dat er veel slecht of onverlichte weggebruikers zijn, maakt dit de kans op een ongeluk veel groter dan overdag. De meeste vrachtwagens hebben voor voldoende licht maar achter niet veel meer dan de gemiddelde Nederlandse fietser.

Een bijzonder aandachtspunt wanneer je met eigen vervoer reist zijn de kaarten. Ongeveer 95% van alle wegwijsborden zijn zowel in Chinese karakter als in het Pinyin. Van alle overige verkeersborden bevat slechts een enkel bord Pinyin. Wij hebben gemerkt dat een kaart met Chinese karakters het handigst is. Hierbij is het echter heel erg handig wanneer je van een aantal belangrijke plaatsen het Pinyin bij de karakters schrijft zodat je zelf ook weet waar je bent. Voor de rest geldt dat de kaarten die wij hadden behoorlijk maar niet 100% betrouwbaar zijn.

De attracties

Bijna overal waar we zijn geweest was men bezig om toeristische attracties verder aan te kleden, toegankelijker te maken, te renoveren etc. Het is duidelijk dat het toerisme in China enorm in de lift zit. Het is te verwachten dat het de komende jaren overal veel drukker zal worden.

Wat ons betreft in Pingyao de absolute topper van deze vakantie. Het Terracottaleger was ook erg leuk, de Longmen Caves vielen een beetje tegen. Verder hebben we diverse tempels gezien waarbij het soms mee en soms tegen viel. Ons bezoek aan Wutaishan viel tegen omdat we eigenlijk onvoldoende warme kleren en te weinig geld bij ons hadden. Wij konden er niet pinnen of met een creditcard betalen om zo een beter hotel te betalen. Wandelen kan er prima, maar je moet wel zelf je pad zoeken, iets waar wij niet zo goed in zijn.

Een heel bijzondere attractie waren alle dorpjes etc. die we gezien hebben. Wij vinden dit erg leuk. Ook de twee grote opstoppingen die we op dat moment met zeer gemengde gevoelens beleefden zullen altijd een van de belangrijkste herinneringen aan deze vakantie blijven. Dit soort dingen geven toch een bijzonder inzicht in het “normale” leven in China.

Hotels en eten

Over het algemeen hadden we goede hotels. Het boeken via internet (elong.net en chinohotels.com) is perfect gegaan. Over het algemeen vonden we de bedden wat hard, maar doorvoor hebben wij onze campingmatjes bij ons die we in ons bed leggen. Verder waren vrijwel alle hotels redelijk gehorig waardoor het verstandig is om oordopjes mee te nemen.

Eten is in China geen probleem. Zelfs langs de snelweg kan je eten kopen. Lekker eten is wat anders en erg afhankelijk van je persoonlijke smaak. Voor het bestellen van eten zijn een paar opties als je geen of slecht Chinees spreekt zoals wij. De makkelijkste is door het restaurant lopen en dingen aanwijzen die anderen op tafel hebben staan. Hiernaast maken wij gebruik van de kaarten waarop zowel in het Engels als het Chinees en met een plaatje per kaart één gerecht staat.

Overigens hebben we ook een restaurant gehad waar men naar onze Lonely Planet wees zo van, ja wijs daar maar in aan wat je wilt eten.

Algemene indruk

Wij vonden het een erg leuke maar erg vermoeiende vakantie. Leuk zijn alle attracties en alles wat we gezien hebben van het “gewone” Chinese leven. Vermoeiend was het vele autorijden en de taalbarrière die dingen als inchecken in een hotel of het bestellen van eten tot een hele opgaaft kunnen maken. Als we de kans krijgen gaan we zeker nog een keer zo’n reis maken.